

IDEÁLY A CIELE: OSUD A “ZLATÝ KLÚČ” METODOLÓGIE

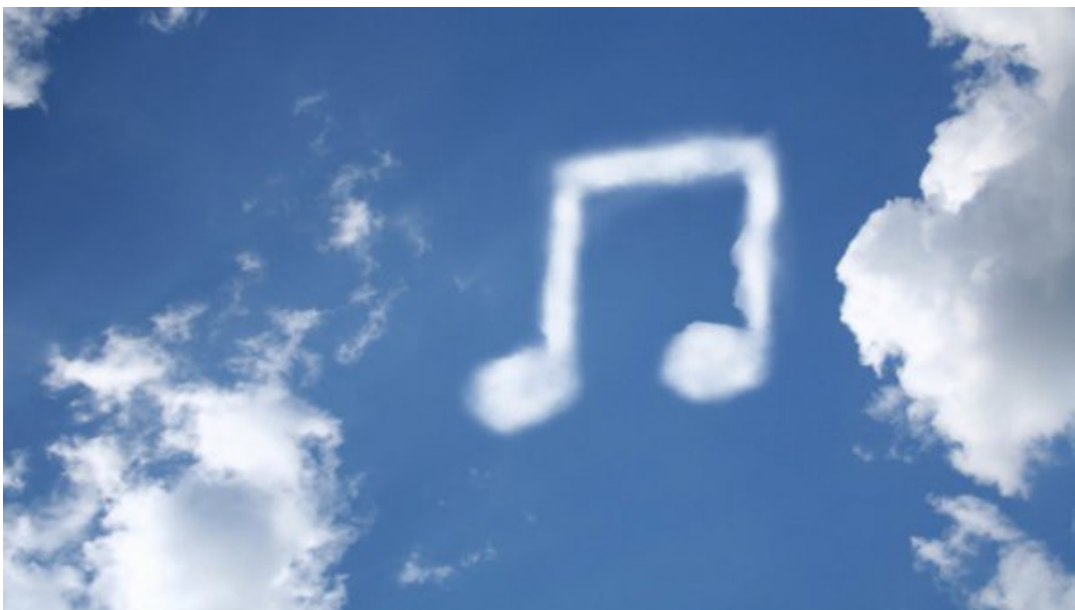

Daný materiál je dialektickým pokračovaním článku “[Ideály a ciele: Na ceste k tvoreniu](#)”. V umeleckom zmysle je “[Ideály a ciele: Na ceste k tvoreniu](#)” zakončený článok, avšak podľa Miery objavenia sa následných úvah vzniklo dialektické pokračovanie, s ktorým vám navrhujeme oboznámiť sa.

Ked' hľadím na dub samotársky, Myslím si: ty strom velikán

Po otcoch raz aj naše vrásky zacloníš tieňom svojich rán.(...)

(Alexander Sergejevič Puškin)

Často si kladieme otázky na tému: «Načo nám je to všetko potrebné?»

«Prečo sa mám škriabať nahor, keď spoločnosť navôkol uprednostňuje letieť nadol alebo v lepšom prípade zavesiť sa na krk tým, ktorí sa škriabu?» Duchovné plody vo vzniknutej kultúre zriedka prinášajú skutočné uľahčenie a viditeľnú účelnosť. V spoločnosti ne-tvorcov (spotrebiteľov) tvorca nemá kde vziať motiváciu v hotovej podobe, iba ak si ju vyhľadá sám. Ale predsa, ak sa pozrieme širšie, uvidíme zákonitosti, ktoré nám v jazyku biosféry ohlasujú mnohovariantnú budúcnosť, orientovanú ďaleko za horizont pozemskej existencie (stelesnenia)...

Osud

Každý z nás je jedinečný. O tom svedčí naše telo, náš mozog, naše pocity a dojmy. Je jedinečný aj náš osud? Natoľko jedinečný, nakoľko sme presvedčení o výbere prežiť ho jedinečne a neopakovateľne, t.j. naplniť misiu vôľovým (to znamená, uvedomelým) spôsobom. Súbor 7,5 miliárd jedinečných životov Pozemských obyvateľov zas vytvára jedinečnú misiu ľudstva v Stvorenom vesmíre. Preto otázky cieľov a prostriedkov dosiahnutia svojej osudovej misie sú pre človeka veľmi ťažké na pochopenie, pretože niet od koho ani “odpísať”, ani sa opýtať, ani prevziať, ani zopakovať. Človek si svoj osud zrodí sám - tvorivo, preto aj nenapodobiteľne. Avšak v živote existujú všeobecné prírodné zákonitosti(modely, vzory), berúc do úvahy ktoré, sa môžeme priblížiť k pochopeniu otázky o vlastnom osude. Preskúmame jednu z mnohých.

Ako vzniká život u biologického druhu "človek-rozumný"? Nový život vzniká pri *splynutí dvoch pohlavných buniek: ženskej — vajíčka a mužskej — spermatozoidu*. Ku koncu tretieho mesiaca vnútro maternicového vývoja plod váži približne 30—40 gramov, a jeho dĺžka dosahuje 8—9 centimetrov. K 7—8 mesiacom dosahuje váhu pol druhu kilogramu. Je známe, že od okamihu narodenia človeka do dosiahnutia dvadsiatich rokov sa jeho váha znásobuje 20 krát. A váha donoseného plodu prevyšuje váhu oplodneného vajíčka šesť miliárd krát(!).

Predstavte si, aký je to proces pre spermatozoid a vajíčko (z úrovne samotného spermatozoida a vajíčka) v dôsledku ich splynutia, a aký efekt. Prešiel celý život **v inom prostredí, s inými úlohami**, od fázy splynutia do plodu pri jeho narodení.

Potom – narodenie plodu. Plod uvidel svet/lo. Opäť iné prostredie, iné úlohy. Aké sú to? Aké sú úlohy človeka v útrobach *Matky-Zeme*?

Predstavte si vnímanie a "predstavy" plodu o tom prostredí, v ktorom žije jeho matka a otec. Teraz si to preneste na naše predstavy o budúcom živote, obrazne povedané, po "pôrode" *Matky-Zeme* (t.j. potom, ako človek opúšťa pre nás obvyklý svet).

Koho nosí *Matka-Zem*? Po pôrode plodu *Matkou-Zemou* sa proces vytvárania matérie, materiálnej obálky človeka, zjavne nachádza v jeho záverečnej fáze. Jej odumretie pripomína proces odumretia pupočnej šnúry po narodení plodu. Ak si predstavíme, že naše telo je akási **pupočná šnúra**, spájajúca človeka s *Matkou-Zemou*, ponúka sa nám otázka: na čo slúži celý tento dlhý proces vynosenia človeka? Čo, koho v sebe pestujeme, a pre aké ciele?

Ponúka sa celkom jednoduchá odpoveď.

Všetky tieto procesy slúžia na výchovu pomocníkov Tvorcu, a nielen na *Zemi*, ale aj v ďalšom stúpaní po špirále vývoja. Pre lepšie pochopenie procesu evolúcie človeka, od zrodenia do stavu nasledujúceho po živote na *Zemi*, vytvoríme si takýto obraz:

Ľuďom je v útrobach *Matky-Zeme* daná možnosť vytvárať život – rozmnožovať sa. Aké možnosti budú dané na nasledujúcom závite, stúpaní? Možno vytvárať život vnútri Vesmíru.

Tvůrce
Творец

Obrázok 1 - «Vzájomná vloženosť úrovní vo vesmíre» - Tvorca – Útroby Vesmíru – Útroby Zeme – Útroby Ženy

Čo sa vyžaduje od človeka počas jeho života na Zemi, vzhľadom k tomu, kde stúpa?

Pripraviť sa na ďalšiu etapu vývoja, ktorá sa začína po smrti, za tých podmienok, aké nám poskytuje Tvorca-Všedržiteľ.

«Nechápeme, že zomrieme. Aj táto myšlienka ma napadla... Viete, že zomriete, no nechápete to! V tom je celé vaše nešťastie a celý problém. Ak by ste to chápali, ak by ste pochopili, že zomriete, začali by ste žiť inak...» (fragment z filmu «[Tanec Dillí](#)»)¹

Dá sa povedať, že sloboda výberu a sloboda vôle je človeku daná od počiatku, no využiť ju dokáže len pri

1 Film "Tanec Dillí" je jeden z najlepších ruských filmov z obdobia perestrojky. Autorom sa za pol druhu hodiny podarilo vyjadriť koncepciu spoločnej bezpečnosti vo vzťahu k človeku. Nakoľko adekvátne sa to vo vzťahu k objektívnej realite podarilo, posúďte sami.

dostatočnej úrovni rozvoja ducha-charakteru (subjektívnosti), pričom v rámci ohraničenej matérie – v útrobach ženy, Zeme, Vesmíru, Vôle Tvorcu. Čím viac možností a menej vonkajších obmedzení, tým je väčšia aj zodpovednosť.

Preto “narodiť sa” v ďalšom živote, nestanúc sa plnohodnotným v útrobach Matky-Zeme, to je v podstate to isté, ako **narodiť sa mrzákom** po chybnom vývoji plodu v útrobach ženy.

Ako už bolo objasnené, na Zemi pestujeme Ducha (ako informačného nositeľa Duše); len on, za určitých podmienok prechádza do ďalšej reality; obálka zostáva na Zemi. Aký je vzťah k duchovným mrzákom na úrovni Vesmíru (nasledujúcej reality), je určite ťažké povedať: možno - reinkarnácia, a možno aj odstránenie. Všetko závisí od úrovne rozvoja ICH Miery chápania Zámeru Tvorcu. Možno nás tam čakajú «naši duchovní rodičia» rovnako, ako na Zemi žena a muž očakáva narodenie dieťaťa (podľa niektorých predstáv, budúce deti hľadajú svojich rodičov na Zemi).

Je možné porovnať proces pestovania ovocného stromu a proces pestovania človeka. Proces sa môže hypoteticky rozdeliť na tri etapy: zasadenie semena, rast kmeňa a prinášanie plodov. Na ľudský život sa môžeme pozrieť ako z úrovne prebývania na Zemi, tak aj z úrovne života v Objektívnej Realite vo všeobecnosti.

1. Zasadenie semena do pôdy:

z úrovne supersystému Zem – počatie a vývoj plodu v útrobach ženy;

ALEBO

z úrovne Objektívnej Reality – počatie, narodenie a vývoj človeka v útrobach Matky-Zeme – priebeh procesov zrodu ducha-charakteru, schopného na sebe vypestovať úrodu “Miery”. Zaseješ skutok - zožneš zvyk, zaseješ zvyk – zožneš charakter, zaseješ charakter – zožneš osud. Inak, my si svojimi rozhodnutiami vyberáme to, čo je nám v podobe možností poskytnuté Zhora.

2. Výhonok a vývoj kmeňa, koruny:

z úrovne života na Zemi – narodenie plodu, jeho rast, vývoj.

ALEBO

z úrovne Objektívnej Reality – život po smrti pozemskej obálky, rast ducha/charakteru pre prinesenie plodov Mierou. “*Ved’ deň u tvojho Boha je ako tisíc rokov, ktoré počítate vy (na Zemi).*” (Korán, 22:47).

3. Prinesenie plodov:

Z úrovne Zeme – zrelý život a okúsenie plodov všetkými účastníkmi procesu.

ALEBO

z úrovne Objektívnej Reality – dozrievanie Duše-Miery na to, aby sa stala časťou reality Tvorcu. Ako sa plod stromu stane časťou zemskej flóry (a upotrebí sa ako potrava pre okolité prostredie, tak aj na účely novej sejby), tak aj naša Duša-Miera sa stane časťou Miery Tvorcu, a má možnosť dať život ďalšiemu novému vývoju vo Vesmíre.

Prirodzene na každej z etáp vývoja Duše-Miery sa mení aj jej informačný a materiálny stav, t.j. realita.

Predstavte si, že ste zasiali kvietok, prečkali ste všetky etapy jeho rastu a teraz sa kocháte jeho krásou, čo zas môže poslúžiť ako inšpirácia, posunie vás k novej tvorivej budovateľskej aktivite. Tak aj Tvorca, dávajúc nám

život, nie je «kvietkojedom», on sa “živí” krásou – Mierou, esteticky. Krása-Miera – je časťou Jeho reality, ako je krása nami zasiateho kvietka časťou našej reality, časťou našej nálady. My v mnohom nedoceňujeme vplyv estetiky na náš život. Podľa nášho názoru je tento vplyv oveľa hlbší, než je škodlivý či priaznivý vplyv jedla a narkotík, ktoré spotrebúvame.

Duša človeka je zdrojom Krásy-Miery z našej reality pre realitu Tvorcu-Všedržiteľa, ako aj jej spotrebiteľom v realite Tvorcu-Všedržiteľa pre nami hmatateľnú realitu. Útroby Matky-Zeme – to je miesto ľudského koreňa. Tvorca, pozerajúc sa na Dušu, má možnosť pozorovať a zúčastniť sa na vývoji ľudstva na všetkých etapách Života.

Ak bude koreň zlý, aká bude samotná rastlina?

Tak zasadili semeno, a nič z neho nevyrástlo v dôsledku faktorov pôsobiacich v pôde aj nad pôdou, objektívne ničiacich nepotrebnú budúcu algoritmiku, schopnú ovplyvniť Zámer bez súhlasu Tvorcu. Hľa, z toho dôvodu nedajú ľudské životy plody ani na Zemi, ani v ďalších realitách, a zomierajú v procese dospievania, pod vplyvom objektívnych zákonitostí v tej realite, v ktorej prebýva naša Duša-Miera. Môže sa zdať, že od nás nič nezávisí, ale to vôbec nie je tak, len od nás závisí, či v realite Tvorcu vyrastie «kvietok» alebo ho zadusia na ceste ako agresora harmónie v Objektívnej Realite.

Z vyššie uvedeného je možné urobiť záver ohľadom cieľov vývoja človeka na Zemi:

1. Naučiť sa správne používať Mieru, v podmienkach celej plnosti životných okolností.
2. Aby sme prijali celú plnosť života, je potrebné zamilovať si - prijať ho (Život) vo všetkých jeho prejavoch.
3. Zamilujúc si Život vo všetkých jeho prejavoch, je možnosťou naučiť sa najlepším spôsobom formovať, realizovať Zámer – Mieru Tvorcu. Inými slovami, vstupovať do pravdivého konceptuálneho riadenia biosféry, technosféry a spoločnosti (noosféry) vo všeobecnosti – *do riadenia dostupnej reality*.

Rozlíšenie pomáha oddeľovať “zrná od pliev”, t.j. umožňuje vidieť podstatu. Prijímajúc ako objektívny jav informáciu, ktorá odráža Mieru (algoritmiku) Tvorcu, umožňuje si túto Mieru osvojiť. **Rozlíšenie znamená vidieť Mieru Tvorcu.** «Boh stvoril každú vec a vymeral ju Mierou» (Korán, súra «Rozlíšenie»); odhaliť «TO» (podstatu) na pozadí «Nie TOHO» (informačného odpadu), «Za stromami uvidieť les», atď.

***

Ako je človek mini-Vesmírom, tak aj každá vec, bytosť vo vesmíre v sebe nesie Mieru Tvorcu-Všedržiteľa. Prečo najčastejšie vidíme zlo namiesto dobra alebo dobro namiesto zla? Prečo delíme dobro a zlo? Prečo nevidíme, že dokonca aj v otvorenom zle je vždy kúsok dobra, a naopak? Pretože dobro a zlo existuje len v našich zaostalých predstavách – neadekvátnom obraze sveta. Veď ak sa zamyslíme, čo je to zlo? To je to, čo nám spôsobuje ujmu (morálnu, materiálnu). A čo je to dobro? To je to, čo nám spôsobuje zisk (morálny a materiálny).

Spýtajme sa seba znovu: Načo sme tu? A čo si so sebou odnesieme? Náš Duch “tam” odnesie v podstate len Mieru, ktorá je základom nášho charakteru-ducha. Čo je potom pre nás ujma/zisk materiálny a morálny? Lekcia pre Mieru (pre Dušu), cieľom ktorej je osvojenie si správneho riadenia v rámci života na Zemi (aby sme sa vyzdvihli na ďalšiu úroveň vývoja duše-Miery v realite, ktorá nasleduje po smrti), pri ktorom niet ani ujmy, ani «odmien» za vykonané, no je Vývoj.

Čo vo výsledku máme:

Absencia spotrebiteľského vzťahu k vonkajšiemu prostrediu nás zbavuje dobrého/zlého vplyvu samotného prostredia.

«Myslíš, že existujú dve čaše(misky) váh? V skutočnosti je len jedna čaša. Je jedna čaša, a na nej nič neváži.

Z tejto čaše pijú. Pijú svoj život, každý – svoj život. A netreba meniť svätý Grál na potravinárske váhy...» (fragment z filmu «[Tanec Dillí](#)»)

Všetko, s čím sa stýkame, nás učí a rozvíja.

Ak nás to neučí, následne sa ocitáme v dopustení, kde zakusujeme akoby zlo/dobro dovtedy, kým nás neomrzí absencia života-vývoja, pokiaľ nás neomrzí vyberať si medzi životom a pokojom.

<https://youtu.be/Cr58X6TIYYI>

Člo-Vek si vyberá raz a navždy - Život. Slobodu výberu (presnejšie: právo mýliť sa) nepotrebuje, pretože mýli sa jednotlivec, len keď si vyberá pokoj (v danom kontexte sa má na mysli "pokoj duše", ignorovanie cieľov a prostriedkov jej vývoja).

***

Ľudstvo nevymyslelo nič hlúpejšie, ako bojovať na strane dobra (zla) proti zlu (dobru).

Čo je to Kristus? To je stelesnené dobro, povolané zničiť zlo na Zemi. Dvetisíc rokov je prítomný medzi ľuďmi ako idea – bojuje so zlom. -- Dvetisíc rokov sa v mene Krista likviduje na Zemi zlo, no konca tejto vojne nevidieť.

(...)

Inak načo?

Predstav si: zvíťazilo dobro. Zvíťazil Kristus... No potom -- načo je nám potrebný? Jeho potreba odpadá. To znamená, nie je to niečo večné, čo nepominie, ale dočasný prostriedok, ako diktatúra proletariátu. Ja chcem veriť vo večnosť, vo večnú ohromnú silu a vo večný poriadok, ktorý bude.

(...)

-- Jasne vám hovorím: chcem veriť vo večné dobro, vo večnú spravodlivosť, vo večnú Vyššiu moc, ktorá toto všetko na Zemi usporiadala. Chcem poznať túto silu a chcem dúfať, že táto sila -- zvíťazí. Ináč – načo je všetko? A?

Kde je taká sila? – Pop sa spýtavo pozrel na Maxima. – Je taká?

Maxim pokrčil plecami:

-- Neviem.

-- Ja tiež neviem.

([Vasilij Makarovič Šukšin - "Verím!"](#))

Ved' v podstate bojujeme so svojim vlastným JŽO (Jazykom životných okolností) - výučbou, ignorujúc v "protistrane" čiastočku Boha, odmietame ju ako protistranu. Niekedy si v sebe nevšímame tú nedokonalosť, pre ktorú tak nenávidíme nedokonalých "učiteľov". A ved' JŽO je objektívnym kritériom Istiny. Tak prečo potom neprestať deliť JŽO na dobrý a zlý? Ale prijímať ho ako Jazyk Boha, ktorým s nami vedie výchovnú diskusiu?²

Na «objektívnosť Dobra a Zla» sa možno pozrieť inak. Ak je Život Vesmíru *procesom vývoja a odumierania v «jednom flakóne»*, potom za vývoj zodpovedá jeden smer vo Vesmíre, a za odumieranie druhý. Správnejšie by bolo porovnať to s tým, ako prichádza jar-leto, a všetko sa prebúdzajú; a ako prichádza jeseň-zima, keď všetko zaspáva. Ak sme sa na zimu nepripravovali, nevnímali sme upozornenia jesene, potom bude pre nás zima pohromou, dalo by sa povedať - Zlom. No vari je zima Objektívne Zlo? Objektívne «zlo», ako ani objektívne

2 "Je čas už prestať hľadať vinníkov. Je čas dospieť. Je na čase, aby sme všetci dospeli. Pre nás všetkých je na čase prestať hľadať vinníka. To je prvý príznak dospievania – prestať hľadať toho, kto je vinný." (fragment z filmu «[Tanec Dillí](#)»).

«dobro» neexistuje. Existuje pre každého individuálne dobro a zlo, aj to existuje: kvôli nevypelosti pocitovo-poznávacej kultúry jednotlivca, kvôli neželaniu rozvíjať sa, kvôli lenivosti. Ak máme poukázať na objektívne existujúce «dobro a zlo», tak len v zmysle toho, ako to naznačil Sokrates:

«Existuje len jeden boh – poznanie, a len jeden diabol – nevedomosť».

Existuje akási «materiálna» cyklickosť (zima-letá), ktorú môžeme pozorovať na Zemi, a tiež existuje aj akási informačná cyklickosť (noosféra). Tento proces môžeme nazvať «Noosfére cykly». Za proces každého z cyklov niekto pred Bohom zodpovedá/riadi ich? Je správne nazývať tých, čo riadia a aj samotné procesy «hierarchiou dobra a hierarchiou zla»?

Pravdepodobne na úrovni inštinktov sa priraduje taká algoritmika «dobro/zlo», aby sa primitívnym spôsobom navyklo na to, že v prírode sú cykly, ktoré môžu priniesť ujmu, a môžu priniesť dary. Odtiaľto sa u *nedokonalé chápanúceho* buduje dôvera k procesom, prinášajúcim biológii človeka prežitie alebo smrť.

No ak je naším a vašim cieľom stať sa Člo-Vekom, jednotlivcom s ľudským typom organizácie psychiky, vtedy si inštinkty vyžadujú hlbšie pochopenie, uvedomenie si cieľov nielen biologickej obálky, ale aj cieľov vývoja Duše a Ducha. A nielen svojho, ale aj všetkých ľudí. Preto, čeliac v Živote životne dôležitým situáciám, je dôležité počúvať nielen volanie inštinktov (strach\radosť), volanie ducha (vôľa\sebazaprenie), volanie duše (Láska\viera\nádej) — je dôležité konať správne, najlepším z možných spôsobov zobrazených v psychike, a správne bude to, čo je správne z pohľadu Najvyššieho Všeobjímajúceho(komplexného) Riadenia. Otec si hlúposť nepraje, jednoducho Mu treba dôverovať.

Ľudstvo a Boh

Aké sú vzájomné vzťahy ľudstva a Boha, je možné pochopiť, ak sa pozrieme na vzájomné vzťahy otcov a detí, ktoré sa sotva naučili chodiť, a otvorili sa im možnosti spôsobiť ujmu sebe alebo okolitému prostrediu. Podstata týchto vzájomných vzťahov je nehorázne jednoduchá: Miera chápania otca je širšia, než Miera chápania syna. Otec vidí celostnejší obraz sveta a predikuje. Syn poznáva okolitú realitu metódou «naslepo» (pokús - omyl). Toto dobre vystihol národ: "Dospelý muž – to je chlapec, čo náhodou prežil."

«Náhodou» - pretože, celkový obraz nie je viditeľný pre toho, kto to nazýva náhodou. Naša veda so svojimi metódami poznávania názorne potvrdzuje úroveň 1,5-2 ročného dieťaťa: ignoruje Zámer, našepkávanie Zhora, a rovnako ako malé dieťa ignoruje pokyny matky a otca, preto nasleduje buď nepozorovaný alebo citeľný zásah.

Aká je najlepšia výchova dieťaťa? Tá výchova, kde je možnosť všetko uvidené "ohmatať"-poznať bez obmedzení (zákazov), t.j., kde nie je narušená sloboda vôle a výberu. Problémy s narušením vôle a výberu vychovávaného vznikajú ako zo strachu rodičov, tak aj z nespútanosti dieťaťa – v krajných prípadoch východu za rámec povoleného. Strachy sú, po prvé, plodom ateizmu a negramotného vyhodnotenia vonkajšieho prostredia; po druhé, ignorovanie harmonického\neharmonického "znenia" zmyslu Miery, o ktorú sa aj opiera adekvátne vyhodnotenie prostredia. Či to je možné odniesť k Tvorcovi? Sotva, pretože On Sám všetko vytvoril a predurčil; a nemýli sa, ako to potvrdzuje prax. Je to podobné tomu, ako keď my zariaďujeme deťom miesto na hry, odkiaľ eliminujeme všetky možné prostriedky, ktorými si môže ublížiť, a ich okolie.

Včera večer som sa díval na svojho maličkého syna, a napadla ma taká fráza:

"Ja som od rána do večera prežil okamih, a on za tento čas prežil celý život." Závidel som mu (December, 2015).

Všetci sme sa stretli s takými javmi dospievania, ktoré je možné opísať aforizmom: *"Keď som mal 14 rokov, môj otec bol taký hlúpy, že som ho sotva znášal, ale keď som dosiahol 21. rok, bol som ohromený, ako tento starý človek za posledných sedem rokov zmúdrel".*

Nakoľko je toto vyjadrenie Marka Twaina blízke vzťahu ľudí k Všeobjímajúcemu Riadeniu?

Sme vo svojich omyloch tvrdohlaví, nevnímame pokyny Svedomia, a potom sa dívime zásahu okolností. Upozornenia boli určené na to, aby naviedli na uvažovanie o výbere smeru postupu – rozvoj alebo degradácia, po čom sa objavili okolnosti, urýchľujúce pohyb («zázračný kopanec») na vybranú stranu.

Metodológia a zmysel Miery

Miera je podstata všetkých vecí. My ľudia, máme prostredníctvom zmyslu Miery možnosť túto podstatu vecí vystihovať. Oznamuje nám stav procesu, a v podvedomí prebieha jeho porovnanie s vnútorným obrazom sveta (presnejšie, vnútorný odraz harmónie), a v prípade nezhody (vnútorný odraz harmónie začína byť falošný), nám podvedomie prostredníctvom emócií signalizuje, že Zmysel Miery priniesol niečo nové. Takto Zmysel Miery sleduje vývoj nám dostupných procesov, prebiehajúcich vo Vesmíre.

Na povrchu sú viditeľné dva problémy: hluchota k zmyslu Miery a prejav lenivosti vystúpiť na úroveň uvedomenia (pochopenia podstaty). Obidva problémy sú problémami metodológie – kultúry myslenia. Ďalej opíšeme predstavu, ktorá pomôže nahliadnuť na metodológiu z inej strany a možno priblížiť k pochopeniu podstaty metodológie, veď práve pochopenie dáva vzniknúť entuziazmu osvojenia návykov.

Dajme tomu, že existuje nejaký proces. Čo je to proces? Je to cieľavedomá zmena Miery\Matrice – podstaty vecí³.

Subjekty riadenia vnímajú procesy a formujú ich, a takto vnášajú svoj vklad do riadenia supersystému. Preto aj sú subjektmi riadenia — Konceptuálna moc (označené ako 1,2,3,4).

-
- 3 Existuje kvetnaté, zložitú na bežné pochopenie, tvrdenie: “Matrica — to je koncepcia v obrazoch. A koncepcia — to je matrica v lexike”. V tomto tvrdení je cítiť chápanie práce mozgu podľa princípu: informácia v ľavej hemisfére – je následkom spracovania informácie v pravej. Matrica – to je koncepcia v obrazoch v tom prípade, ak obrazy len opisujú Matricu (rovnako ako aj lexika a hudba), budujúc z opisovaného koncepciu. Matrica (má sa na mysli samotný jav, nie termín) – to je predurčenie v jazyku Pocitov, ktoré je pre najlepšie pochopenie potrebné odhaliť na “troch cestičkách”.

Nie je nám dané uhádnuť,

Ako naše slovo odrazí sa,-

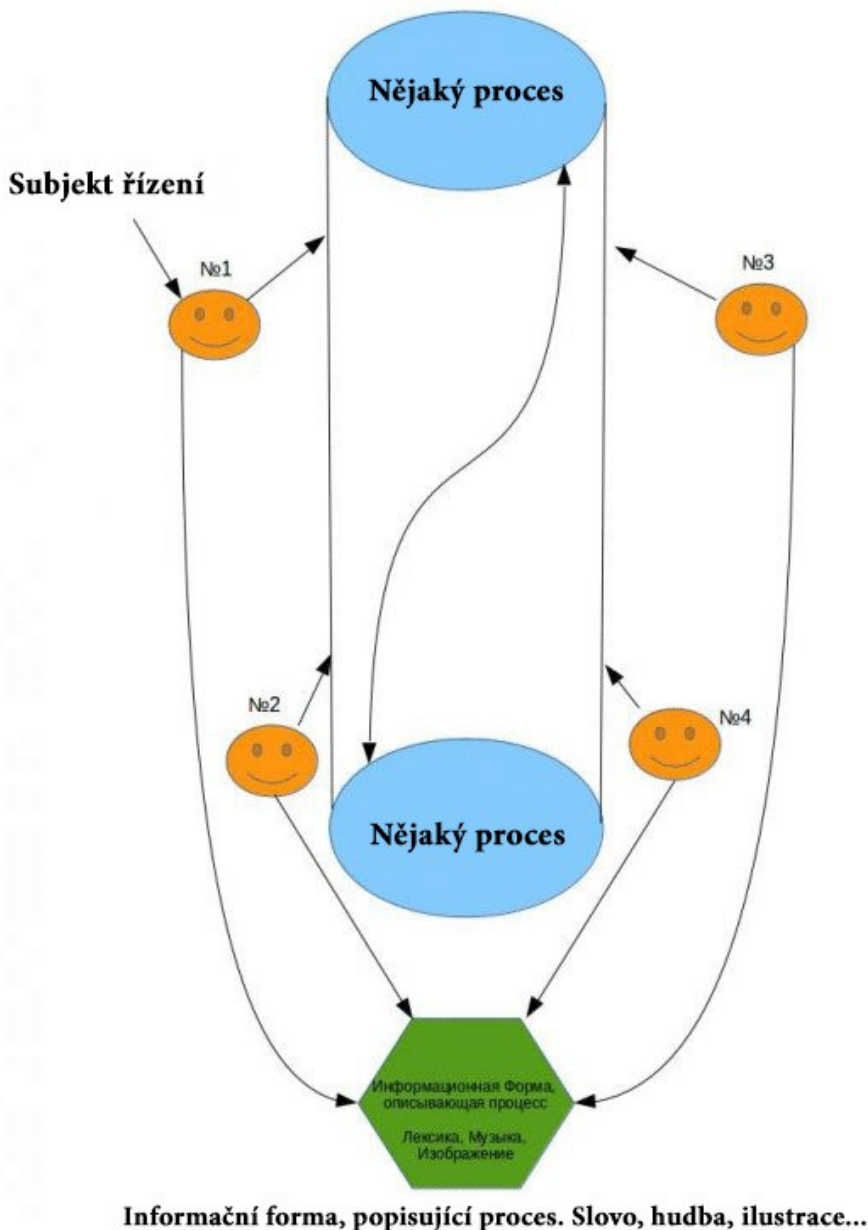
No **precítanie**/porozumenie sa nám dáva,

Ako sa nám dáva milosť...

(F. I. Tjutčev, 27. február 1869)

Opis matrice je subjektívny, obsahuje chybu (pretože “vyrieknutá myšlienka si vyžaduje zjednodušenia”) v dôsledku jej naplnenia obrazmi, pojmami a súzvukmi, ktoré pochádzajú z kultúry. Vyjadrená Koncepcia nemôže byť optimálnym odrazom najlepšej varianty vývoja budúcnosti, obzvlášť keď si koncepcie začínajú navzájom čeliť\protirečiť. Koncepcia – je opísanie matrice v lexike-obrazoch-hudbe – vyžaduje si neustále dopracovávanie a spresňovanie od všetkých účastníkov procesu. A ak nemôžeme zapojiť všetkých účastníkov procesu z dôvodu, že sme s nimi v rozpore, preto je “koncepcia” ako komplexné (objímajúce) chápanie života je lož; a v prípade, ak “koncepcia” nie je komplexným (objímajúcim) chápaním života, potom nie je pre všetkých vodiacom niťou, odrážajúcou v kultúre objektívnu matricu.

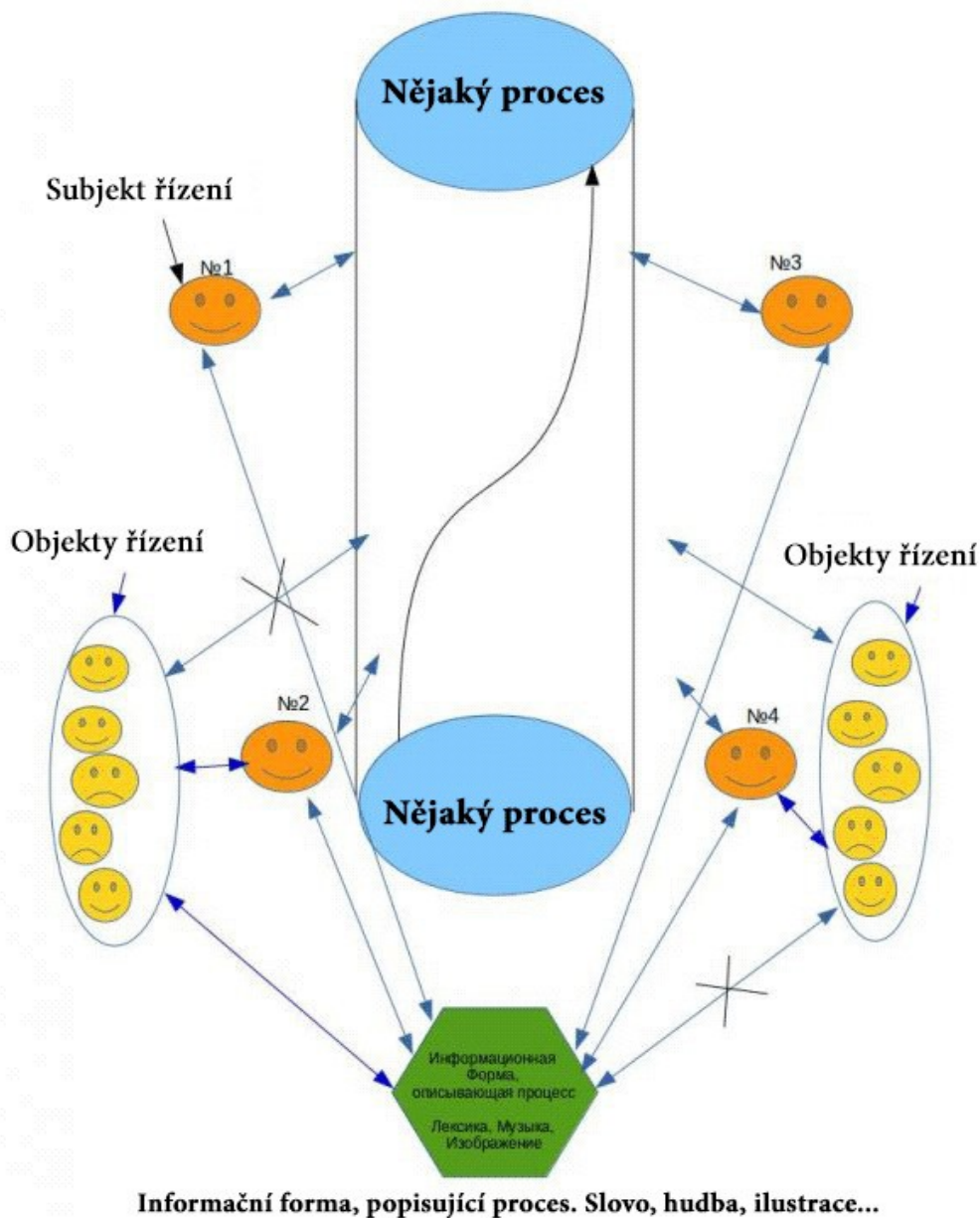

Obrázok 2 - «Schéma procesu, konceptuálna moc»

Modrá – určitý proces, oranžová – subjekty riadenia, zelená – informačná forma, opisujúca proces: Lexika, Obraz, Hudba

Čím sa konceptuálna moc odlišuje od nekonceptuálnej? Tým, že konceptuálna moc má možnosť cítiť a formovať procesy, vychádzajúce za rámec supersystému, t.j. objemnejšie, objímajúce kultúru spoločnosti, a budovať vo vzťahu k týmto procesom koncepciu riadenia (červenejúce paradajky v krajine večne zelených paradajok) – riadenie podľa Plnej Funkcie Riadenia (PFR). Na obrázku vyššie je nejaká práca PFR. Nekonceptuálna moc (večne zelené paradajky) nie sú v stave vyjsť za rámce kultúrne vytvorených procesov a štruktúr, ktoré ich kontrolujú, z dôvodu absencie/nevyspelosti myslenia (metodológie). Na obrázku 3 je nekonceptuálna moc

označená ako «objekty riadenia».

Obrázok 3 - «Schéma procesu so závislými osobami»

Modrá – určitý proces, oranžová – subjekty riadenia, žltá – objekty riadenia, zelená – informačná forma, opisujúca proces: Lexika, Obraz, Hudba

Objekty riadenia sú v podstate závislými osobami. Všimnite si aj vektory výmeny informácií. Ľavá skupina závislých osôb nemá informácie o procese (zmysel Miery je priškrtený\nerozvinutý) často z dôvodu absencie

Rozlíšenia, zato majú «sväté písmo»⁴ a prístup k autorite⁵_Konceptuálnej moci, preto z úrovne skupiny(davu) je ťažké uvidieť rozdiel medzi závislými osobami a reálnou konceptuálnou mocou, to je viditeľné len z úrovne konceptuálnej moci. Pravá skupina závislých osôb prístup k procesu má (takzvaná, «intuícia, šiesty zmysel»), avšak sú tu prítomné okolnosti: lenivosť, absencia kultúry (disciplíny) myslenia a i., ktoré nedovoľujú vstúpiť do konceptuálneho riadenia. Nemôžu vyvieť na úroveň uvedomenia to, čo sa im zdá. Tiež majú prístup k «svätému písmu» a autoritám, avšak dialóg môžu viesť len slovami autorít a frázami zo «svätého písma», svoje myšlienky nemajú, alebo ich zriedka využívajú na účely riadenia. Prví – to sú najčastejšie prívrženci prebývania v psychike zombi-biorobota, druhí – zvieracieho typu organizácie psychiky.

A teda, **objekt riadenia** — to je jednotlivec, ktorému chýba vôľa a konceptuálna určitosť, z morálnych dôvodov je zbavený Rozlíšenia, potrebného na realizáciu objemnejšieho procesu riadenia ako sú jeho každodenné potreby, a to znamená, že sa zbavuje možnosti osvojiť si metodológiu poznávania a tiež získať slobodu *vôle a Lásky*. Prejav vôle bez Lásky — to je prejavenie vôle démonom, ktorý je zas objektom riadenia pre ľudský typ organizácie psychiky (aj Boha - napísané medzi riadkami).

Subjektívnosť (charakteristika subjektu riadenia) — to je metodológia + *slobodná vôľa, vychovaná v Láске*. Svoje cítenie procesu, svoj obraz (schéma), svoje pomenovanie – lexikálne označenie⁶_(toto môže byť novým neznámym termínom, ako aj známym, no s novým obsahom). Inak povedané, svojimi slovami o svojich pocitoch. Je vlastné videnie procesu, na základe čoho je možné uvidieť, ako hlboko chápe človek to, o čom hovorí.⁷ Subjekty 1,2,3,4 na obrázku predstavujú Súbornosť⁸. Na základe algoritmiky, načrtnutej na obrázku, je tiež možné pochopiť ako funguje tandemný a polytandemný princíp. “Objekty riadenia” sa v súbornosti a v tandeme/polytandeme nemôžu zúčastniť apriori, môžu byť len účastníkmi. Oni nezachytávajú algoritmiku (Mieru). Ak nezachytávajú, ale nároky na hierarchiu majú, tak začínajú všemožne prekážať práci. Preto je Konceptuálna moc vždy skrytá pre tých, ktorí neprecítia. Pritom takíto ľudia môžu byť (a často aj bývajú) dostatočne sčítaní a

---

4 Napríklad, «KSB».

5 Napríklad k Zaznabinovi, Veličkovi, atď.

6 Schopnosť formulovať potrebné témy SVOJÍMI SLOVAMI je dôležitá aj preto, lebo: ak sa človek snaží vniesť nejaké myšlienky do už vzniknutého okruhu ľudí, je lepšie využiť lexiku tohto okruhu, alebo minimálne začínať s POSTUPNÝM využívaním potrebnej terminológie, s ohľadom na budúcnosť. Ináč, keď sa využijú nové slová (spravidla, pre túto spoločnosť nie vlastný, bombastický/”vedecký” štýl), ľudia budú na túto informáciu skôr reagovať ako na niečo cudzie aj preto, lebo môže byť konfliktná voči tým egregorom, na ktoré sú napojení účastníci tohto okruhu. Ak už do už vzniknutého egregoru spoločnosti posúvať informáciu, je potrebné opierať sa o jazyk tejto spoločnosti, a pritom do komunikácie aktívne zavádzať nové, pre budúce témy potrebné pojmy. Potom sa informácia bude osvojovať produktívnejšie, a odmietnutie zo strany tých egregorov, na ktoré sú napojení účastníci toho okruhu komunikácie, nebude na prvotných etapách zavádzania informácie do tohto prostredia také radikálne.

7 Napríklad: vari Putin neustále opakuje pozície KSB? Práve jeho použitie rôznych slovíčok a pozícií majú v hľadáčkovi «talmudisti». On – podporuje realizáciu procesov a cieľov, odrazených v KSB, využívajúc pritom: prostriedky adekvátne vytýčeným cieľom a vzniknutým okolnostiam, a tiež lexiku, adekvátnu aktuálnej situácii vo vonkajšom prostredí.

8 Pritom pre účasť v Súbornosti nie je nevyhnutné byť v osobnom kontakte s tými, ktorí sa v Súbornosti nachádzajú.

faktologicky zdatní⁹.

***

Je potrebné objasniť, v čom je rozdiel medzi úsilím vôle a slobodnou vôľou, aby bolo jasné, čo sa má na mysli pod «subjektívnosťou». **Úsilie vôle** – to je v podstate posadnutosť. Je potrebné za podmienok, keď k človeku prichádza riešenie jeho problémov zvonku, a vnútorný svet (podvedomie) je nastavené na starý spôsob. Preto jednotlivец hoci aj chápe oprávnenosť tých alebo iných rozhodnutí, no v jeho vnútri prebieha boj, a pre víťazstvo vedomia nad podvedomím je potrebné úsilie vôle. Víťazstvo za takú cenu je často krátkodobé, pretože príde iný priebeh reality, a energie na potlačenie svojich starých stereotypov nebude v dostatočnom množstve, a jednotlivец zlyhá. Opísané charakterizuje Psychotrockizmus. Na **Psychotrockizmus** ochorejú práve vtedy, keď vedomie ohlasuje zameranie postupu, ktorý nezodpovedá zameraniu postupu algoritmov na podvedomých úrovniach psychiky, pri súčasnom ignorovaní Zmyslu Miery a Svedomia.

Iná vec je **Slobodná Vôľa** — Vôľa, oslobodená od stereotypov, ktoré ju zväzujú. Dá sa povedať, vôľa nie z úrovne posadnutosti ideami (3. prioritá zovšeobecňujúcich prostriedkov riadenia), ale z úrovne hlbokého mnohostranného pochopenia príčin a následkov, jednoznačnosti v ďalšom, pre seba harmonickom, priebehu života. Očistený, **pretvorený pohľad na svet** rodí slobodnú vôľu. Inými slovami: Tým, že zmeníš svoj pohľad na svet a svoje chápanie sveta, **vypracuješ si kultúru informačnej výmeny medzi pocitmi a vedomím adekvátnu Láске**, objaví sa možnosť zbaviť sa starých nepotrebných zvykov bez úsilia vôle, a posúvať sa v Živote v harmónii. Ba čo viac, úprimná snaha prebývať v Láске robí proces zbavenia sa takýchto stereotypov a zvykov (na prvý pohľad) pre jednotlivca nenáročným, a on neskôr, keď sa obzrie naspäť, môže sa čudovať, aké bolo pre neho ľahké vystúpiť z týchto svetonázorových zacykleností, ktoré sa predtým snažil prekonať úsilím vôle. No keď tieto zvyky a zacyklenosti zanechá, svojím spôsobom bude milovať aj tie, a pomôže sa od nich zbaviť tým, ktorí si to želajú.

Mnohým, ktorí rozmyšľali nad prebývaním v stave Lásky, sa môže zdať, že každodenná rutina z tohto stavu vytrháva. No toto sa častejšie deje preto, lebo sa človek snaží cítiť Lásku v akomsi úzkom, pre neho komfortnom kruhu, a vychádzajúc za rámec tohto kruhu, dostanúc sa pod vplyv vonkajšieho sveta, kultúra ktorého zatiaľ vôbec nepracuje na stabilné prebývanie v Láске, tento pocit stráca, nasávajúc rutinu, blízke ciele, možno strachy alebo neistotu. Preto je aj potrebné pochopiť vyššie opísaný (v oddiele Osud) vzťah medzi dobrom a zlom – to, že tieto okolnosti sú povolané slúžiť pre Vývoj človeka, a najmä – zamilovať si Objektívnu Realitu (Boha a Stvorený vesmír), čo otvorí nové možnosti pre riadenie na základe Slobodnej Vôle v rámci Stvoreného vesmíru, no prvým stupňom je stále – uskutočniť proces premeny pri úprimnej snahe žiť v Láске. Inými slovami, jednoducho očistiť vlastné závaly v psychike nestačí, je potrebné nielen uvidieť a pochopiť novú úroveň, ale aj prežiť, precítiť jej dych.

***

Preto, čím viac sa v psychike prejavuje metodológia, založená na rozhodnutiach v Láске na základe slobodnej vôle, tým vyššia je hierarchia riadenia, t.j. človeku hierarchicky najvyššiemu dostupnému riadeniu sú vlastné

---

9 Na spôsob lakmusového papierika je možné vykonať nasledovný test: odpovedzte si podľa Svedomia, aké obrazy budúcnosti vznikajú vo vašej hlave, keď sa zoznámite s novými materiálmi. Ak je u vás pri získavaní nových poznatkov prítomná predstava, ako sa s týmito poznatkami predvádzate (pred hocikým: známymi, priateľmi, nepriateľmi, učiteľmi, atď.), potom je pravdepodobne vašim prvoradým cieľom - vylepšenie/upevnenie nejakého statusu, t.j. vami hýbu ambície na pozíciu v spoločnosti, a získané poznatky vám pri tom pomáhajú vhod "pomudrovať". Ak je u vás pri získaní nových poznatkov prítomná predstava vyriešenia konkrétnej problematiky/napätia, potom ste pravdepodobne bližšie k správnej ceste. Práve snaha riešiť životnú problematiku (a na túto cestu aj privádza Láska), t.j. využívanie vedomostí na to, aby bol život väčšiny lepší (a nie na zlepšenie podmienok vlastného života), v konečnom výsledku pomáha priblížiť sa k etike riadenia vyššej úrovne a vyrásť na úspešného riadiaceho pracovníka.

etické kvality, približujúce sa k riadeniu Tvorcu-Všedržiteľa. To bude nepozorovateľné pre všemožných reálnych ateistov.

Z obrázkov 2 a 3 je tiež možné pochopiť takýto postulát: «Ľudia, ktorí myslia procesmi, riadia ľudí, ktorí myslia na základe stavov». Dané obrázky, ich opis (ako aj samotný článok, a akákoľvek informácia na materiálnom nosiči) – to je stav, t.j. «prst, ktorý ukazuje na Mesiac, no nie samotný Mesiac».

Nešťastie je, ak samotný palec (stav) považujeme za Mesiac (za samotný proces), t.j. na základe cudzej skúsenosti. Ľudia, ktorí čerpajú pochopenie procesu len zvonku, sú odsúdení byť závislými osobami, pretože systém predávania informácie od jednotlivca k jednotlivcovi prebieha na základe stavov (rus. *состояний*) (obraz, slovo, hudba). A v tomto nie je nič zlé ani dobré, každý z nás je v niečom závislou osobou, pretože nie je možné objasniť nekonečné. Nešťastie je, keď jednotlivec, ktorý je závislou osobou, rozpráva/predstiera o procesoch “ako profesionál”. V podstate je šarlatánom a pokrytcom. Pre pochopenie procesu je potrebné niečo viacrozmerne, čo ide z vnútorného sveta, čo umožňuje vidieť vnútornú dynamiku procesu, umožňuje spustiť dynamiku aj v trojrodnej vode (v lexike, obrazoch, hudbe).

Ako vieme, mozog má dve hemisféry: pravú - procesno-obraznú, a ľavú – abstraktno-logickú. Pravá hemisféra zaznamenáva proces v obrazoch, ľavá – v logike/lexike. Ak vylúčime vnútorný svet pocitov, zmysel procesu (Miery), tak pravá a ľavá hemisféra v podstate pracujú na prijímanie a kódovanie informácie len primerane uzavretej, izolovanej od nestálosti života, systému. Vyváženej a adekvátnej, zladenej práce medzi nimi nebude. Preto zostane len tupo si ukladať do pamäte dokonca aj hotové pojmy (obraz+slovo), bez možnosti zabudovania do adekvátneho celkového obrazu, hoci vlastný obraz sa možno aj bude zdať adekvátnym.

«Neblahá vlastnosť písomníctva, vskutku spoločná aj s maliarstvom: jeho plody sú ako živé, ale opýtaj sa ich, a oni majestátne a hrdo mlčia. To isté platí pre diela: myslíš si, akoby hovorili ako rozumné bytosti, no ak sa ich niekto spýta niečo z toho, o čom hovoria, s túžbou osvojiť si to, vždy odpovedajú jedno a to isté.

Každé dielo, niekedy zapísané, je prístupné pre všetkých – aj pre ľudí chápacích, a rovnako pre tých, ktorí by ho vôbec nemali čítať, a ono nevie, s kým sa má rozprávať, a s kým nie. Ak ním pohrdajú alebo naň nespravodlivo nadávajú, potrebuje pomoc od svojho otca, samotné nie je schopné ani sa ochrániť, ani si pomôcť».

(Sokrates)

Práve závislé osoby, znázornené na Obrázku 3, myslia stavmi – sú odrazom dynamického procesu; Zámer – je vždy vo vývoji, a «stav» - to je znázornenie procesu, ktorý je mŕtvy, bez vnútornej dynamiky),¹⁰ pretože na to, aby bolo možné myslieť procesne, je potrebné tento proces, ako sa hovorí, «precítiť» (1. etapa PFR) a pochopiť (2.-4.

---

10 Mudrlant tvrdil, pohybu vraj nieta.

Druhý vstal, mlčky sám sa pohol vpred.

Tak mu dal najnápadnejšiu odpoveď

A všetci svorne chválili ho pre to.

Nuž, páni, hoci som sa tomu smial,

Mne sa hneď v myslí iný príklad rodí:

Veď slnce pred nami tu denne chodí,

A Galilei predsa pravdu mal.

etapa PFR), prežiť ho, vžiť sa do neho vcelku, alebo tak, ako je to znázornené vo filme «Matrix» (keď hrdinovia získavali návyky interakcie s určitou realitou, pričom sa telesne nachádzali mimo tejto reality). Potom bude adekvátne informácia o tomto procese z iných zdrojov slúžiť ako chýbajúca časť mozaiky, čo umožňuje nakresliť adekvátnejší obraz odrážajúci živý proces. Všetko vcelku odhalí celkový obraz o procese. A závislé osoby si tupo zaznamenávajú (schematizujú\bifľujú) cudziu skúsenosť v “obrázkoch (v záberoch)”, a na ich základe vytvárajú abstrakciu, ktorá nie je žiadnym spôsobom spojená s reálnym procesom. Inými slovami, dogmatizujú a navliekajú túto “sovu” na ďalší “glóbus”.

Je to podobné tomu, ako naši režiséri tupo kopírujú hollywoodske filmy. T.j. proces tvorby (prinesenie nejakej svojej interpretácie pomocou nástrojov kinematografie) **vymenili za technológie opakovania interpretácií**. Následkom čoho bude pozeranie ich «majstrovských diel» nudné, pretože neprinášajú nové algoritmy. A veď my by sme mali uvidieť niečo jedinečné.

Predstavte si film na filme (nosiči). Jeden záber na filme(nosiči) – to je stav, rad pohybujúcich sa záberov – rad meniacich sa stavov, to je zobrazenie fiktívneho procesu.

Účasť vo filme – to je pochopenie reálneho a nie fiktívneho, procesu, pretože sa uskutočňuje práca spojená s ohlásením (oznámením) nejakého procesu (matrice) množstvu vedomí, t.j. to je práca podľa Plnej Funkcie Riadenia.

Alebo takýto príklad. *Muzikant (ako sa hovorí) od Boha*, bude jednu a tú istú melódiu hrať rôznymi spôsobmi, lebo keď si sadne v **tvorivom naladení** k nástroju, hľadá nové formy, nové znenie, ktoré ako doplnenie k predchádzajúcim variáciám poskytuje hlbšie (mnohostranné) precítenie-pochopenie procesu, ktorý prináša melódiu. Hľadá možnosti pre najlepšie pochopenie poslucháčmi v konkrétnom prebiehajúcom okamihu toho procesu, ktorý sa snaží vyjadriť hudbou – neustále hľadá Harmóniu. Harmóniu aktuálneho okamihu. Preto takto uvidíme vývoj Miery samotného tvorca-muzikanta, vzápätí za jeho pochopením vývoja procesu, predávaného cez melódiu algoritmiky. Vyžadovanie od muzikanta, speváka a iných zástupcov umenia presné opakovanie prevedenia v nich ničí tvorca. V kontexte uvedeného sme na internete našli celkom zaujímavý názor na klasickú hudbu:

“Tak v čom je problém? Prečo sa dnes klasická hudba neteší zaslúženej popularite? Mám domnienku, ktorá sa spočiatku môže zdať divná. Podstata je v tom, že ju súčasní muzikanti interpretujú nesprávne.

Do XX. storočia hudobníci nepristupovali k interpretácii klasiky tak, ako, ako súčasní absolventi konzervatórií, ale skôr ako súčasné rokové hviezdy. Pre nich nebola interpretácia tejto hudby akýmsi striktným, zložitým a dobre odladeným, naskúšaným procesom, ale niečím osobnejším, dokonca nestabilným. Partitúru skladateľa vnímali ako východisko, nie ako nemenný zákon. Improvizácia bola neoddeliteľnou súčasťou koncertov klasickej hudby“
(Súčasní hudobníci hrajú klasiku nesprávne, a to nás od nej odvracia.)

Inými slovami: *To, čo je uvedené v notách* (a v textoch, a v obrazoch\schémach) – to je cesta, ktorú prešiel pisateľ. Čo robiť ďalej? “Zostať v jeho topánkach” alebo “sa postaviť na plecia veľkých” a pokračovať v tom, čo začali veľkí?

<https://youtu.be/XL1QOm2eRvs>

S konceptuálnou mocou je to rovnaké: sú takí, ktorí sa vydávajú za konceptuálnu moc, no ňou nie sú, ale len kopírujú cudzí “inside (informácie)”, pričom všetkých o tejto moci presvedčujú.

Kritérium na Rozlíšenie takýchto podvodníkov je dostupné každému - je to absencia vývoja podstaty (Miery), t.j. informácia je rovnaká, a význam tejto informácie sa nereviduje, neupresňuje – nevyvíja sa. A po čase tomuto úkazu hovoríme: “Človek sa zasekol”, “Ako pokazená platňa”. Ešte je možnosť, keď je informácia nová, no pri pokuse položiť pomocné otázky, zájsť hlbšie, sa stretávame s agresívnou reakciou v odpovedi: čokoľvek, len nie hlboké (ale naučené v lexike a možno zaschématizované v obrazoch) pochopenie podstaty skôr povedaného

takýmto hlásateľom. To znamená, že jednotlivец podáva nie svoje.

Ak sa informácia o procesoch, prebiehajúcich v spoločnosti prestane obnovovať – vyvíjať sa, to znamená, že tí, ktorí zodpovedajú za adekvátne zobrazenie procesu, sú buď zbavení Rozlíšenia, alebo upadli do démonizmu riadenia, t.j. spoločnosť pozbavujú vývoja, alebo je prvé dôsledkom druhého. Keďže Miera sa vyvíja vždy a neopakuje sa vo svojom vývoji, po-Človečensky máme všetci možnosť pomáhať si navzájom v hľadaní Istiny.

No je potrebné pamätať, že ideálne schémy a prístupy k hľadaniu Istiny neexistujú, pretože Rozlíšenie vždy prichádza neočakávane.

A tak, **myslenie stavmi** — to je ignorovanie «logiky okolností» (JŽO) alebo reagovanie na JŽO ex post («spomalene, ako šušmák»). V základe takéhoto myslenia vždy stojí postulát: «Raz som sa naučil (zaschématizoval), a teraz «mi už bude hej»». *Rozliční dogmatici, mysliaci stavmi*, nepochopia hlavné: život – to nie je železná hudobná skrinka, Život — to je proces vývoja a odumierania «v jednom flakóne».

Život – to je neustále učenie sa. **To nie je večný pokoj**, ktorý tak hľadajú takíto apologeti *schematizácie pre seba schválených dogiem*, čím sa pokúšajú nanútiť ľuďom význam života mŕtvoly. Život — to je neustále sa vyvíjajúca **realizácia** dostupných procesov vo vlastných osudoch materiálneho sveta, eticky adekvátna objemnejším procesom (Zemi, Vesmíru, Bohu) . Preto každý zaschématizovaný alebo inak zaznamenaný proces psychodynamiky živých bytostí — to je stav, adekvátnosť ktorého sa zajtra môže rovnať neadekvátnosti. V tomto zmysle je využívanie metód osvojenia si cudzích myšlienok viac adekvátne v technosfére, než v biosfére, pretože v technosfére niet intelektu. Schéma stolčeka bude adekvátna dovtedy, pokiaľ stolček existuje, a nebol naň vyvíjaný tlak zvonku. Pre človeka a spoločnosť vo všeobecnosti, sa bude psychodynamika počas celého života neustále vyvíjať, t.j. meniť sa N krát.

Inými slovami: Podľa **Zákona času** vieme, že zmeny sa valia stále rýchlejšie, ale to neznamena, že "schémy" nefungujú vôbec. Fungujú obmedzene, a preto sa niekde aj využívajú.

Opísané vyššie v odseku len opäť navádza na pochopenie, že Istina je vždy konkrétna, t.j. v potrebnom čase, na potrebnom mieste – riadiace rozhodnutie adekvátne objemnejšiemu procesu.

Procesné myslenie - to je dynamicky sa rozvíjajúci pocitovo-intelektuálny systém myslenia, ktorý pracuje na základe dynamicky-rozvíjajúcej sa objektívnej Miery - v «logike okolností» (JŽO — jazyka životných okolností), korigujúc logiku zámerov subjektu (Metóda dynamického programovania).

Avšak my žijeme v kultúre, úroveň rozvoja ktorej neumožňuje priamo si vymieňať informáciu, adekvátne odrážajúcu proces, vymieňame si zjednodušené stavy, poukazujúce na proces.

<https://youtu.be/NSiTcmxAQLE>

Pre adekvátnosť chápania človek potrebuje metodológiu poznávania. Metodológia je potrebná aj na odhalenie zamlčaní, ktorých pri zjednodušení v podmienkach predania informácie vzniká množstvo. Odhalenie zamlčaní, **opierajúc sa na vlastný pocitovo-poznávací základ** (čo "sa získa" len prostredníctvom životných skúseností), ktorý zas umožňuje pripojiť sa k Objímajúcemu procesu a vytvárať si vlastné chápanie (svoj obraz, svoje označenie, svoju hudbu procesu), bude adekvátnejšie, ako pri tupom kopírovaní (memorovaní¹¹, schématizácii,

11 Pravdepodobne mnohí máte skúsenosť s interpretáciou myšlienok s cieľom ich presadenia v určitom okruhu ľudí. Preto budete súhlasiť, keď ste sa pripravili na výklad myšlienok, pripravili ste si nejaké materiály, (plány, schémy), a potom ste sa to všetko pokúsili **v takejto pripravenej podobe** predať spoločníkom, tak rozhovor je často neprirodzený, niekde príliš zložitý. Všetko preto, lebo vaša príprava bola adekvátna pre nejaký určitý stav poslucháčov, ale reálny život – to je naozaj živý, meniaci sa proces, a stav objektu sa mohol zmeniť, preto sa vaša príprava ukázala byť neadekvátna novému stavu. Toto vôbec neznamena, že nie je potrebné pripravovať sa. No to predovšetkým znamená, že: po prvé – všetky interpretácie

atď.). Metodológia pracuje so zreteľom na zvonka prichádzajúce informácie, a aj tej, ktorá ide z hlbín duše.

Takýto rozvoj psychickej činnosti pomáha pripájať sa k Noosfére, a sťahovať históriu procesu vývoja Miery aj budúci vývoj (maticu), využívajúc Zmysel Miery, ktorý reaguje na zmeny Miery v Objektívnej realite, a potom – kresliť adekvátnejší obraz (stav) pre daný moment. Miera je vždy v dynamike, ako aj Informácia a Matéria, ktoré túto dynamiku odrážajú.

Predstavte si realitu a úroveň riadenia (zodpovednosti) civilizácie, kde je možnosť okamžite meniť materiu, hneď za zmenou Miery, vo forme plastelíny. Ľudstvo vo svojom psychickom vývoji smeruje práve k tomu. Podobný proces vidíme na základe rozvoja technokracie, kedy informácia medzi ľuďmi cirkuluje takmer okamžite, a rieši sa otázka zníženia času cirkulácie, podľa rovnakého vzoru(schémy) – matérie. Ale pre «plastelínu» sú potrebné tvorivé ruky¹².

Niečo také je možné v súbornosti všetkých pozemšťanov, kde je možnosť okamžitého pochopenia účelnosti pre všetkých účastníkov procesu. Ak sa pochopenie buduje mimo súbornosti alebo mimo pochopenia všetkými účastníkmi procesu, možnosť “modelovať z plastelíny” sa zužuje. Tak bola napríklad kedysi ľuďom, poskytnutá “plastelína biosféra”, ktorá sa v rukách znacharov stala nástrojom potlačenia ľudskej vôle, stratila svoju efektívnosť, keďže sa objavila “plastelína technosféra”, a spolu s ňou vznikli konkurenčné štruktúry znacharov z technosféry. Súperenie týchto štruktúr neumožňuje pokračovať náležitým spôsobom v ich hrách voči ľudstvu. Pritom každý z nich sa vo vzťahu k tomu druhému považuje za “trestajúci meč pána”. Medzi nimi to tak aj je, no vo vzťahu k ľudstvu sú len časťou plastelíny, ktorú keď ľudstvo ovládne, pošle tieto štruktúry do zabudnutia.

Na danej etape vidíme zmeny v prostredí technosféry (nie také okamžité, samozrejme, no zrýchlené), no to je len pokus vyššie opísaných závislých osôb odraziť v riadení Zámer, zapísaný pre nich vo “svätom písme”, t.j. informácia o algoritmike Zámeru, ktorá prešla množstvom skreslení. A predstavte si získanie informácie bez skreslení, priamo od Tvorcu, keď subjekty nevynakladajú námahu na hľadanie vzájomného porozumenia, keď sa všetky zdroje používajú na pochopenie algoritmiky Zámeru, a medzi subjektmi je – **bezvýhradná dôvera**, vybudovaná na rovnakom, eticky pozhnanom Zhora, prístupe k Spoločnému Tvoreniu. Z obrázkov 2 a 3 sa dá pochopiť, že subjekty 1,2,3,4 sú zamestnané výlučne tvorivou prácou, a každý má na tejto spoločnej práci svoj podiel, na pre nich spoločnej výzve, t.j. každý je na svojom mieste. Ich informačné toky sú uzavreté na konečnom materiálnom stelesnení mimosystémového, nového (cieľa tvorenia), cieľom ktorého je všestranný rozvoj spoločnosti, a každý z nich má v ňom - svoju “líniu riadenia”.

Ako je zřejmé, opísaný proces – to je zobrazenie nestálosti(plynutia) života, a nie hier, tréningov a iných spôsobov imitácie tvorivej, Životom reálne vyžadovanej práce. Práve v rámci tvorivo-pracovného života je možné aj pripojenie človeka ku všetkým možným dostupným zdrojom informácií. Rovnako ako samotná pracovná činnosť pomáha k zjednoteniu sa v nej celému ľudstvu. Sčasti sa to prejavuje v tom, že využívajúc výsledky práce, vstupujeme do akejsi vzájomnej egregoriálnej interakcie s tvorcom tohto produktu, t.j. cez noosféru im môže *podakovať v kladnom zmysle slova, alebo aj «podakovať» v negatívnom zmysle*, pri fušovaní z ich strany, čo sa odrazí v okolnostiach ich života, lebo výsledky práce nás určitým spôsobom inšpirujú pripojiť sa a zúčastniť sa v tejto pracovnej činnosti. A sčasti sa to prejavuje v tom, že v úprimnej tvorivo-pracovnej činnosti ľudstva sa nenachádza miesto pre algoritmy parazitizmu, čo vedie k zjednoteniu v prekonávaní kultúry **davo-elitarizmu**. A objaviť Istinu v rámci tvorivo-pracovnej činnosti je možné len pocitovo-poznávacím spôsobom na základe spoluúčasti na Zámere, a nie Jej odpisovaním z cudzieho “zošita života”¹³, mysliac si, že si účastný v Zámere.

Samozrejme, je možné aj “odpisovať” cudzie interpretácie, no vo výsledku toho sa sami odsudzujeme motať sa

---

myšlienok v okruhu ľudí, osvetové besedy a iné, sú možné v ŽIVEJ, nenabifľovanej komunikácii, reagujúc na aktuálny stav objektov a prostredia. A po druhé, vyplývajúce z prvého – na dosiahnutie toho je potrebné reálne si osvojiť objasňovaný materiál, aby ste vedeli manévrovať a tvorivo reagovať na aktuálny život. Pozorne sa pozrite na konferencie, fóra (politické, vedecké a i.): všetko podstatné sa často zrodí počas diskusie/odpovedí na otázky, a tam je vidieť, kto zachytil podstatu procesov a kto nie.

12 Podobný obraz je možné uvidieť vo filme "[Čas smútku ešte neprišiel](#)".

vzadu vo svojom osude. Len si predstavte: máme jedinečnú misiu (osud), v ktorej existuje možnosť nadobudnúť jedinečný pohľad na Objektívnu Realitu, jedinečné túžby... A namiesto toho snívame cudzie sny, pozeráme sa cudzími očami, posudzujeme podľa cudzích zmyslov, keď každý z nás má možnosť vyviesť na úroveň vedomia svoju časť všeludského puzzle. A bude neopakovateľná, nenapodobiteľná a príde celkom vhod. Jednoducho treba prestať byť závislou osobou.

Z vyššie povedaného je možné pochopiť aj zmysel sokratovského opisu termínu «Dialektika»: «Metóda poznávania Istiny cestou kladenia navádzajúcich otázok...»

Navádzajúcich na čo?

Na proces, ktorý sa pokúša sformulovať spoločník, alebo prináša dotazujúcemu Jazyk Životných Okolností (Boh). Navádzajúce na Mieru. V každej otázke je polovica odpovede práve preto, lebo spoločník, keď kladie otázky, vychádza zo svojho chápania procesu, ktorý je dostupný druhému spoločníkovi, ale je dostupný z inej strany. Z dvoch súzvukov je možná melódia, t.j. objektívnejšie chápanie, dovtedy nedostupné. Inými slovami, spoločníci/dialektici sa na začiatku vždy pokúšajú zaostriť zmysly/intuíciu, vstúpiť do súzvuku, aktivujú svoje návyky intelektu, vyvádzajú na úroveň vedomia dotknutú algoritmiku. Každé odrazenie reálne precitovaného procesu («na vlastnej koži» - ako hovorili prv) metódami lexiky, obrazmi/schémy, hudbou — to je správna aplikácia nástrojov zaznamenania Miery-pocitov. Iné využitie nástrojov zaznamenania, t.j. retranslácia cudzích interpretácií, to je “mlátenie prázdnej slamy”!

Je taký termín “bez-OBRAZný (безОБРАЗный – slov. preklad „škaredý“). Jeho použitie pre niekoho znamená, že človek je táraj, keď o niečom hovorí, nevidí obraz, o ktorom rozpráva. Dnes existujú technológie, umožňujúce tento obraz-schému vložiť do vedomia jednotlivca, no každopádne je to len názorný (doplnkový k lexikálnemu) stav(состояние), v lepšom prípade ukazujúci na proces tým, ktorí ho cítia, no ktorý o ničom nevyovie jednotlivcovi, ak nemá rozvinutý zmysel Miery. Porovnaním informácie zo zmyslu Miery s informáciou, získanou prostredníctvom lexiky a obrazu, je možné urobiť záver na stupnici zvuku od kakofónie po harmonický, a potom (ak chceme) je možné vyviesť na úroveň vedomia príčiny a následky takéhoto znenia.

V podstate sú to technológie tréningu, ktoré umožňujú osvojiť si terminologický aparát, ktorý je neskôr možné využiť pri výmene údajov, a za ňou stojacim obrazným naplnením jedného zo subjektov. To sú barly. A kto potrebuje barly? Len invalid, a invalid sa nemôže považovať za plnohodnotného člena spoločnosti – v každom prípade je závislou osobou, v prípade možnosti vpisujúci sa do spoločenských procesov.

---

13 «Viete, je také príslovie: «Je lepšie zle prežiť svoj život, než dobre, no cudzí»? – Vari je možné prežiť cudzí život, ved' každý má len ten svoj?..»(fragment z filmu «[Tanec Dillí](#)»)

Daný obraz možno pochopiť ako špirálu vývoja, avšak to vôbec nie je tak, ak pod vývojom chápeme reálnu, objektívnu, Zhora uznanú premenu. Správnejšie by bolo pomenovať ju špirálou dogmatizácie, nahromadenia obrazov, akoby smerujúcich k svetlu. Spomenieme slová Forda o tom, že na to, aby sme zničili akúkoľvek iniciatívu, je najlepšie prizvať expertov-profesionálov: *“Ak by som chcel zničiť konkurentov, obklopil by som ich najskúsenejšími expertmi”*. Nahromadenie obrazov\vedomostí samé o sebe môže viesť ako k svetlu, tak aj k tme. Život vo vývoji – to je adekvátne naladenie vašej bytosti na Zámer, kde je uvedená špirála s nahromadenými obrazmi len poskytnutými kľúčmi-okolnosťami pre účely zladenia sa.

Avšak “cudzíe myšlienky” sú aj kľúčom k pochopeniu procesov, opisovaných týmto terminologickým aparátom, no len pre tých, ktorí tieto procesy aj bez “inštruktorov” odsledovali\zaznamenali podvedomým/vedomým spôsobom. Pre ostatných je taká informácia “jedným ušom dnu – druhým von”, okrem tých “dospelých závislých osôb”, ktorí v dôsledku svojej neplnohodnotnosti, majú sklon k dobývaniu okolitého sveta pre komfortné parazitovanie, a im slúži určitá informácia (predtým ideologického charakteru) ako “rebrík nahor”. Takýchto degenerátov je v davo-“elitárnej” spoločnosti akceptované vyzdvihovať na úroveň riadenia davu, nuž a je aj prirodzené objavenie sa takýchto (znacharských) “zombirujúcich technológií”.

Preto všetky námietky čestných plnohodnotných jednotlivcov na technológov-trénerov spočívajú v tom, že oni trénujú dobytok (a také technológie sú “užitočné” len pre dobytok, k ľudskému vnímaniu sveta tieto technológie nevedú, a ak po osvojení niekoho aj priviedli, tak to ho neprivedla metóda, ale vlastná premena jednotlivca), ktorý zas poškoduje a kazí samotné poznanie svojím príkladom jeho použitia, vytvorí imitátorov-provokatérov, ktorí obchádzajúc pracovný život sa ťahajú k lákavému “Všetko a hneď”.

***

V dôsledku všetkého vyššie opísaného je potrebné zhrnúť, že všetky metódy (technológie) “poznávania” (memorovanie) «cudzích myšlienok v textoch, v obrazoch, v hudbe» nevedú k adekvátnemu riadeniu a v podstate k ničomu, ak niet svojej úspešnej *skúsenosti s riadením procesov*, založenej na svojej osobitej kultúre poznávania, vďaka čomu sa vypracováva metodológia adekvátna Objektívnej Miere. Lebo všetky takéto technológie “poznávania” sú len inštrukcie pre stroje, zombi, pre včerajšie úlohy, a nehodia sa na iné použitie okrem úvah. Hoci pokusy vymyslieť *nový algoritmus riadenia* v nových podmienkach boli, sú aj budú.

K adekvátnemu riadeniu vedie vytvorenie si svojho adekvátneho myslenia, poznávania Istiny a návykov jej realizácie v spoločnosti. Najčastejšie k Istine prichádzajú, ak ju nevnucujú. Všetko, čo nám navrhujú «zapísať si za uši», to je len informácia pre úvahu, ale nie pre činnosť. Informáciou pre úvahu je aj tento článok. Je to len návrh čitateľovi zoznámiť sa s nám dostupným uhlom pohľadu na dostupné procesy. Je doplnením/rozvinutím Koncepcie spoločnej bezpečnosti (KSB), ak KSB nechápeme ako informáciu ideologického charakteru («súbor kníh VP ZSSR»), ale ako koncepciu stabilného rozvoja, vyžadujúcu si účasť všetkých, ktorým je konceptuálne riadenie dostupné, aj všetkých, ktorí sa o to snažia. **Každý musí s pomocou Rozlíšenia uvidieť podstatu — Istinu, a naplniť ňou kultúru v jazyku, ktorý to umožňuje (text, obraz, hudba).** Výhody technosféry dnes každému poskytujú možnosť osvojiť si návyky využívania «nástrojov zaznamenania» pocitov.

Skrátka, pri aktuálnom stave spoločnosti, pri ktorom sú všetky vedomosti dostupné prostredníctvom “jedného kliku”, nie je správne, aby sa dospelí nachádzali v režime “učiteľ - žiak”. V súčasnosti sme si všetci navzájom len oznamovateľmi, a všetci možní, ktorí by chceli byť učiteľmi, ktorí propagujú metódy osvojenia si “ľudskosti”, “celostnosti” a iných nemenovaných stavov psychiky – to sú **darebáci**, poskytujúci neodôvodnené **nádeje závislým osobám** - v podstate dospelým “deťom” bez svedomia - “dostať sa na cudzom chrbte do raja”. Do raja sa môžeš dostať len na svojom chrbte. A všetci paraziti sa objektívne navracajú do počiatočného stavu, o čom sa alegoricky hovorí v tomto filme o dobrom losovi:

<https://www.youtube.com/embed/4KbR5RN6ePs>

Dnes máme vo vzťahu k informácii všetci rovnaké možnosti, všetci máme možnosť stať sa nositeľmi metodológie. Hierarchia v riadení sa vytvára len medzi rozvíjajúcimi sa jednotlivcami a uchádzačmi o bezprácný zárobok – závislými osobami a oponentmi vývoja. V podstate, ak bude medzi dospelými ľuďmi odstránená závislosť na iných(ktorí ich riadia), potom sa ľudia voči sebe navzájom stanú nositeľmi chýbajúcich častí puzzle, a vo výsledku presnejšie zobrazia obraz komplexných procesov.

Adekvátne zobrazenie komplexných procesov v režime reálneho času je možné pri účasti väčšiny subjektov riadenia v zobrazení svojho chápania prebiehajúceho procesu a prijatí výsledku spracovania spoločného chápania. A toto je možné len v súbornosti väčšiny ľudí na Zemi.

Zatiaľ sa možnosť adekvátneho zobrazenia procesov objímajúcich ľudstvo rovná množstvu *subjektov* riadenia mínus množstvo objektov riadenia (závislých osôb). V skutočnosti máme pred sebou obraz, kde sú mizivé ostrovčeky individuálneho vedomia subjektov riadenia, rozťahnuté v nedoziernej prázdnote kolektívneho podvedomia objektov riadenia (závislých osôb). Jednotky konceptuálne gramotných – na pozadí «7,5 miliárd **jedinečných** obyvateľov Zeme, vytvárajúcich **jedinečnú misiu** ľudstva v Stvorenom vesmíre», fakticky - závislých, a púšťajúcich Boží Dar do prázdna – nedoziernej prázdnoty kolektívneho podvedomia». Tu sa majú na myslí závislé osoby vo vzťahu ku konceptuálnej určitosti¹⁴.

14 Samozrejme v iných oblastiach riadenia možno aj prejavujú vôľu alebo posadnutosť, vďaka čomu sa hýbe pokrok. Vôbec, “závislých osôb úplne vo všetkom” je veľmi málo.

Vzniká otázka: Nakoľko správne prinášajú spoločnosti účelnosť tieto konceptuálne gramotné jednotky?

Nakoľko je príčina chýb ich riadenia supersystému «ľudstvo» - v nás samotných?

Aké sú ciele konceptuálnej moci vo vzťahu k ľudstvu?

Priviesť ľudstvo do procesu konceptuálnej určitosti, aby sa znížilo na nulu množstvo neplnohodnotných "charakterov" (duchovných mrzákov), rodiacich sa v ďalšej realite. Inak povedané, pomôcť ľudstvu premeniť sa z objektu riadenia na subjekt riadenia. V podstate misia človeka na Zemi spočíva v tom – stať sa *radiacim pracovníkom adekvátnym Božiemu Zámeru*, čo privedie k inej úrovni života v nenapnutých systémoch.

Intelekt a psychika

Ako je možné jednoducho načrtnúť prácu intelektu? Odbočenie pre objasnenie predchádzajúceho odstavca.

Má sa za to, že intelekt v procese dialektiky operuje s dvomi hemisférami mozgu podľa nasledovného princípu: je pravá hemisféra – procesno-obrazná, ktorá odráža proces, a je ľavá, ktorá opisujúc v lexike odráža, "to, čo spracovala" pravá hemisféra. Ak sa niekto takéhoto chápania práce intelektu drží, bude musieť svoje chápanie prehodnotiť.

Odkiaľ sa do intelektu dostáva informácia? Vidíme, rozprávame, cítime. Pričom informácia ide v dvoch smeroch: z vnútorného sveta do vonkajšieho, a z vonkajšieho sveta do vnútorného. Cieľ prúdenia informácie: predať od jedného subjektu k druhému subjektu (objektu) algoritmičnú-zmysel-podstatu. S vonkajším svetom je všetko jasné: množstvo algoritmov v rôznych formách (obraz, text, hudba) sa s pomocou hemisfér mozgu a zmyslov spracováva vedomel'podvedome a uskladní sa hlboko do podvedomia. A ako prebieha opačný proces?

Ako prebieha pochopenie pocitov?

Existuje podozrenie, že do podvedomia sa neuskładňujú priamo obrazy alebo lexika, tam leží holá Miera – takpovediac «suchý zvyšok». Výraz «kostry do skrine» je celkom príhodný, pretože kostra je «odtlačok» Miery, ktorý je potrebné nadeľiť obrazom a matériou, aby bolo možné uvidieť plnú podstatu. Takouto «kostrou v skrini» je možno naša DNA. Pre najlepšie pochopenie Miery, uchovávané v podvedomí, a jej vyvedenie do kultúrneho prostredia, potrebujeme prácu aj pravej obraznej hemisféry mozgu aj lexiku\logiku (ľavej hemisféry) na základe hudby pocitov. Na transformáciu Miery do spracovateľnej formy sa vypracováva návyk — kultúra myslenia — to je možné nazvať prácou Intelektu. Historicky vzniklo, že u židov sa tento návyk realizuje cez logiku/lexiku (ignorujúc obrazné naplnenie), u ruských sa realizuje viac cez obrazné myslenie (ignorujúc logiku a abstrakcie).

Život ukazuje, že židia sú ukecaní-vyjednávači¹⁵ (zavádzanie Miery cez eggregoriálnu mágiu), a ruskí sú ľuďmi činu: menej slov, viac práce (zavádzanie Miery cez prácu). Aj jedni aj druhí jasne zachytia Mieru, t.j. Miera sa u židov vyjadruje prostredníctvom slov, a u ruských prostredníctvom obrazu. Toto sú kultúrou naprogramované návyky intelektu, ktoré umožňujú okamžite odzrkadliť proces v psychike aj navonok. No sú tu aj časové oneskorenia, keď žid potrebuje zobrazíť to, čo povedal, a ruskému vyjadriť v lexike to, čo uvidel. Názorný príklad toho, ako ruský a žid chápu jedno a to isté, no každý po svojom, je možné uvidieť v humoristickej relácii «ReflektorParisHilton» (to nie je reklama, to je pre zameranie úvah), kde je v úlohe žida Urgant, a v úlohe ruského Svetlakov. V civilizácii sú to akési dve (kultúrne) ruky globálneho riadenia. Cieľom je tieto «ruky» porovnať, ako v civilizácii v celku, tak aj v psychike každého; naučiť ich pracovať spolu, aby bolo možné dívať sa na procesy všestranne. Možno k tomu *relácia humoristov* aj nejako prispieva.

Prepojenie medzi hemisférami umožňuje detailizovať, uvidieť vcelku, lepšie pochopiť informáciu, získanú z podvedomia. Ak informáciu z textu získavame vďaka abstraktno-logickej «cestičke», a informáciu z obrazov vďaka obraznej cestičke, tak informácia pocitov, DNA sa nám odhaľuje na hudobnej cestičke. Prirodzene, delenie cestičiek je hypotetické, v realite je uvedená trojjednosť vzájomne prepojená a navzájom si odráža podstatu.

---

15 <https://www.youtube.com/watch?v=AheFuFD6Tok>

Proces uvedomenia, t.j. nasýtenia formami nejakého pocitu z vnútorného podvedomého sveta, sa veľmi podobá na proces pochopenia hudobného diela. Skúste si zobrať hocikakú klasickú melódiu, objaviť algoritmiku, a objasniť ju v jazyku lexiky a obrazov. Celé naše podvedomie, pocity/emócie, celá podstata Miera – to je hudobný systém, pre ktorý sú lexika a obrazy akési hudobné nástroje, ktorý každý po svojom pretvára informáciu z pocitov do iného stavu.

Vedci z Massachusettského technologického inštitútu MIT, (USA) objavili v sluchovej mozgovej kôre populáciu neurónov, ktorá selektívne reaguje na zvuky, zvyčajne rozoznávané ako hudba, ale nie na reč alebo iné šumy z okolia. (...) Predpokladajú, že našli dôkazy hierarchickosti procesu spracovania zvuku v mozgu, kde najskôr prebiehajú odpovede na relatívne jednoduché akustické parametre v tejto prvej sluchovej oblasti. Potom prebieha druhá etapa procesu, ktorá predstavuje abstraktnejšie vlastnosti zvuku, spojené s rečou a hudbou.

Podľa všetkého sú do procesu vnímania hudby zapojené aj iné oblasti v mozgu, vrátane emocionálnych komponentov, domnievajú sa vedci. No toto je už predmetom ďalších prác, rovnako ako hľadanie odpovede na otázky: ako tento systém vznikol a vyvíjal sa, ako skoro je badateľný v detstve a ako závisí od skúseností človeka. (scientificrussia.ru)

To, že hudba je «hlavným» nástrojom, schopným programovať správanie, mimovoľne cez približné asociácie, bolo zobrazené vo filme «[Frekvencie](#) (Frequencies 2013)». Podľa námety filmu, jedna z hlavných postáv z rodu Straussov vytvorila a zaviedla systém riadenia (v podstate manipulácie), no tento systém ideálne zafungoval len v prípade odmietnutia testovaných pochopiť Istinu a v prípade ich prejavu nedostatku vôle (nerozhodnosti).

https://youtu.be/a-uBSv_-OEc

Nadvláda hudby alebo obraznej, ako aj lexikálnej výmeny informácie je možná len po strate vôle. **Subjektu riadenia** slúžia len ako zdroj informácií.

Niektor z globálnej moci týmto spôsobom ukázal, kto má nástroje na riadenie davu. Kto ovláda hudbu, ovláda svet. Lebo zvierací typ organizácie psychiky (ZTOP) nie je zbavený pocitov, ako ani typ organizácie psychiky zombi, preto je v tomto zmysle riadenie davu, ktorého väčšina prebýva v ZTOP, úplne prirodzené.

V základe tých foriem (obraz, text, melódia), ktorými nám kinematograf ukázal algoritmiku, vloženú do scenáru filmu, leží obraz algoritmiky práce psychiky. Necitlivá Maria Curie – to je obraz ideálnej práce ľavej hemisféry mozgu; nadmerne citlivý Isaac Newton – to je obraz práce pravej hemisféry mozgu; hľadajúci vesmírny kód Theodor Adorno (nemecký **filozof, sociológ, muzikológ** 1903-1966) Strauss, ktorý rád nepozorovane stláčal tlačidlá v cudzích psychikách, zosobňuje prácu hudby v našej psychike, lebo ona je inšpiráciou a stimulátorom priebehu všetkých procesov v psychike.

Otec Teodora (on predstavuje tvorca v Riečišti Zámeru, a jeho syn – toho, kto sa od Zámeru odklonil) o vplyve hudby:

- *Keď znie Mozart (akákoľvek hudba), všetci sme - **jednej frekvencie***¹⁶.

- Keď sa zoznámite s melódiou – takou, čo ste nikdy nepočuli, to je tá, ktorá preniká do «**kolektívneho podvedomia**».

- *..a ľuďom sa nepáčilo, keď im pripomínali, že sú len mechanizmy, zložitý, samozrejme, ale.. predsa*

¹⁶ Vo filme Christophera Nolana «Počiatok» sa na účely synchronizácie procesov na rôznych úrovniach využívala hudba. Tá akoby prenikala na všetky úrovne, na ktorých boli hrdinovia. Ak máme odhaliť druhú významovú rovnu filmu «Počiatok», tak úrovne sna – to sú alegoricky procesy na rôznych prioritách ZPR (zovšeobecnených prostriedkov riadenia). **Táto analógia sa nám hodí pre účely definovania miesta hudby v budúcom rozprávaní.**

mechanizmy s tlačidlami. A hudba – to je tlačidlo reštartu. – A kde sa nachádza? – V Duši.

- Čo sa deje, keď hudba stíchne?

- Ona nikdy nestíchne¹⁷.

<https://youtu.be/QZmYypTfPTg>

Človek = Duša+Telo+Duch. Psychika — to je informačno-algoritmický systém spracovania informácie, dostupnej z trojjediného vnímania. Práca psychiky – to je riadenie procesu spracovania dostupnej informácie.

Duša, ako obyvateľka dvoch svetov komunikuje v našej psychike tiež prostredníctvom hudby, ako aj celá Objektívna Realita. Miera v Objektívnej Realite — to je hudobná cestička. Hudba plní v spoločnosti rovnakú funkciu ako Filozofia. Rovnako ako Filozofia, všetkým sa zdá byť nejakým nepovinným kultúrnym javom. Avšak ako Filozofia, tak aj Hudba, môže nalaďovať aj na súlad, aj na deštrukciu. A v spoločnosti sa akceptuje: «Čo, vraj, po ňom chciete ... – len na harmonike vie hrať...» (harmonika – harmónia...). Preto je zrejme, že konceptuálne gramotný človek nemôže byť k hudbe hluchý. Ak človek nemá hudobný sluch («medveď mu stúpil na ucho»), v riadení je tento človek zrejme neschopný.

Takýto prístup k práci psychiky objasňuje mnohé, napríklad, prečo sa mení spôsob myslenia, keď človek počuje

---

17 Možno tí, ktorí chápu viac, nám chcú prostredníctvom filmu «Frekvencie» povedať, že nasledujúca civilizácia vyzdvihne (alebo vyzdvihla) na povrch riadiacich pracovníkov (ako kedysi židov), riadenie ktorých bude dominovať v budúcej politike ľudstva?

tú alebo inú hudbu. Pri absencii vývoja v spoločnosti je vidieť, že ani hudobné formy, ani hudobné umenie sa nerozvíja, ale preskakuje ako pokazená platňa rôznymi spôsobmi, pokúšajúc sa skompilovať niečo nové z už dávno obohraného materiálu. Toto je možné pozorovať nielen v spoločnosti, ale aj u jednotlivca: obohranosť životných okolností, neprinášajúcich šťastie, ide zvyčajne ruka v ruke s jednotvárnosťou hudobných zvukov, jednotlivca sprevádzajú v jeho hlave, v playliste, atď.

Pustá hlava, prázdne srdce:

Cieľa v tejto plúšti niet,

Smútkami ma šťve a depce

Monotónne hlučný svet.

(A. S. Puškin - "Zbytočný dar (Дар напрасный)", 1828 г.)

Aby sme vyšli z takého «Neuveriteľného dňa (День сурка - film 1993)», je potrebné zmeniť seba, naladením svojho vnútorného sveta na «nový súlad zvuku». Každá hudba je odzrkadlením nejakého procesu, prebiehajúceho v spoločnosti. Otázka je v tom, k čomu tieto procesy vedú: k degradácii alebo zdokonaľovaniu.

Prácou tvorcu je v súčasnej kultúre odzrkadliť maximálne dostupne pre všetkých prácu Tvorcu-Všedržiteľa, t.j. priblížiť svoj subjektivismus (čo je podmienené morálno-eticky) k subjektivismu Boha.

* * *

...“Mnoho je v priestore neviditeľných foriem a nepočuteľných zvukov,

Mnoho je v ňom nádherných kombinácií slova a svetla,

No odovzdá(predá) ich len ten, kto vie aj vidieť aj počuť,

Kto zachytí len čiaru obrázku, len súzvuk, len slovo,

Celé s tým získa dielo pre náš svet začudovaný“...

(A. K. Tolstoj, „Márne sa umelec nazdávaš, že si tvorcom diel svojich!“ 1856 – doslovný preklad)

«Oni si mysleli, že umelci, spisovatelia a všetci tvoriví ľudia vôbec neberú svoje myšlienky zo svojej hlavy. A potom odkiaľ? Z nejakého tajomného miesta, nachádzajúceho sa v inom, nemateriálnom svete. V tomto tajomnom (božskom, nemateriálnom) svete sa uchovávajú originály všetkých symfónií, sôch a iných umeleckých diel. Tento svet nie je možné vidieť očami, no je možné ho postihnúť umom. To je UMOM POSTIHNUTEĽNÝ SVET. Umelci a hudobníci, napínajúc svoj tvorivý zrak a svoj duchovný sluch, sú schopní preniknúť do tohto božského, no pre duchovný zrak dostupného sveta. A tak môžu uvidieť DUCHOVNÉ ORIGINÁLY. Nie nadarmo hovoria, že MYŠLIENKY KRÚŽIA VO VZDUCHU. Umelec len musí rozoznať svoje majstrovské dielo, stiahnuť z neho kópiu a nechať posúdiť divákovi. Originály, uchovávajúce sa v magickom sklade – to sú idey PLATÓNA. Uchovávajú sa v sklade večne. A samotný magický sklad nikto nebudoval. On vždy bol a vždy bude»...

(Vladimír Parondžanov «Prečo sa mudrc podobá na opicu»)

***

A ako bolo napísané skôr, Život=Zámer – to je vývoj a odumieranie (degradácia) v jednom flakóne, preto je vo Vesmíre prítomné aj jedno aj druhé. V kultúrach národov sa vývoj zvykne označovať «božím zámerom»,

a degradácia «satanovými kúskami». No pri hlbokom pochopení Zámeru sa stane jasným, že každý proces má výsledky, ktoré si vyžadujú preformátovanie v závislosti od výsledkov vývoja, a človek – vrchol evolúcie – má výber smeru postupu.

Harmónia troch "cestičiek" (obraz, lexika, melódia) sa dosahuje vnútorným vnímaním harmónie Tvorcu (pocity (hudba) sú **prvotné**, pochopenie je sekundárne, pretože pochopenie sa rodí zo vzájomnej spolupráce dvoch hemisfér na základe pocitov), na škále od Lásky po hnev. **Človekom bez pocitov je možné nazvať zombi alebo démona.**

Napríklad, v rozhovore s ľuďmi sa to prejavuje takto. Môžeme povedať: "Dobry človek" s Láskou, a všetci pochopia jednoducho z intonácie, z mimiky, atď., podľa vzhľadu (z vonkajšieho prejavu "vnútornej piesne"), ktorý je dostupný vnímaniu, že sa jedná o harmonického, neprotirečiaceho objektívnym všeobjímajúcim procesom. A môžeme povedať to isté, no v inom zmysle, a v závere dostaneme, že "dobry človek" – vôbec nie je dobrým človekom. Tak to nenápadné, čo ukazuje podstatu, je hudba\Miera komunikácie. Skúste priniesť človeku Lásku bez vnútornej hudby, ktorá by bola v súzvuku s Láskou Boha. Bude to niečo suché, bezcitné, posadnuté. A skúste s vnútorným súzvukom. Je pochopená aj bez slov. Môžeme vidieť, ako všetko okolo vás rozkvitne. Ako svetlo, idúce z vnútra, ožaruje tváre pre vás neznámych ľudí, ktorí idú oproti, ktorých si možno ani nevšimáte. To je Lásky. A aj jeden takýto ožiarený človek je schopný ovplyvniť životné okolnosti mnohých ľudí, ktorí sa s ním "náhodne" stretnú.

Pri výbere partnera tiež vedome\podvedome vnímame jeho/jej hudbu, pričom si ju nemusíme ani uvedomovať, pretože sme si na si túto hudbu zvykli. Táto hudba pomáha cítiť svet v súzvuku («na jednej vlne»). V najjednoduchšom prípade sa všetko môže obmedzovať na hudobné preferencie, no v širokom význame je aj v samotnom človeku melódia, ktorú cítime: povznášajúca alebo, napríklad melancholická. A nejedná sa len o osobnú interakciu, pretože túto hudbu je možné cítiť aj pri komunikácii prostredníctvom elektronických prostriedkov. Preto je potrebné venovať pozornosť tej hudbe, ktorá bude váš život sprevádzať v okamihu, keď vám Boh na ďalšiu cestu navrhne «zobrať si partáka» (ženu/muža).

Tiež si môžeme spomenúť na proces, keď z pamäti «dostaneme» niečo dávno zabudnuté. Nálada, zodpovedajúca tomu okamihu života, pocity (zapnite si tú hudbu, ktorá znela na pozadí a páčila sa vám) vám umožňujú vyťahnúť na svetlo, uvedomiť si, a spomenúť si na proces, na ktorý sme dávno zabudli.

Pre biblistov svet začínal od slova: «Na počiatku bolo slovo». No ak sa zamyslíme, je potrebná dlhodobá kultúrna adaptácia psychiky, aby bolo možné pochopiť «slovo» ako nástroj komunikácie, nehovoriac už ako nástroj riadenia.

«Koľko slov... Koľko sa za celý čas vysloví slov. Hovoríte... Hovoríte... Jedna myšlienka strieda druhú. Potom ešte hovoríte, hovoríte... Toľko slov... Toľko slov... Hľa v čom je istinná prednosť tanca pred ostatným. Mlčanie... Na počiatku bolo mlčanie. A mlčanie bolo u Boha. A mlčanie bolo Boh...» (fragment z filmu «[Tanec Dillí](#)»).

Proces zrodu a vývoj psychiky plodu v útrobach matky prebieha na pocitovo-hudobnom pozadí. On «počuje» a cíti nejaké procesy, prebiehajúce vonku, a pre jeho «vedomie» sú len súborom zvukov, ktoré plod prijíma ako hudbu. Keď sa dieťa narodí, dlhý čas komunikuje s dospelými tak, že nečerpá význam z obrazov a slov, ale reaguje na **intonáciu a znenie** tých alebo iných slov, na náladu, t.j. na pocitovo-hudobný obraz. Predstavte si, že aj náš duch, nachádzajúc sa v útrobach Matky-Zeme, reaguje na objemnejšie procesy rovnako, ako aj plod.

Hudba existovala po celý čas civilizácie, no vždy bola podvedomým nástrojom riadenia. Tak, ako sa vývoj biologického druhu začína od prvých počutých zvukov, tak v tomto zmysle pocity/hudba majú objemnejší vplyv na psychiku ľudí, než "slovo" a "obraz". Ak sa pozrieme pozorne, tak aj civilizácia ľudí sa vyvíja v súlade s vývojom dieťaťa: najskôr vnímanie a spracovanie zvukov, neskôr – vnímanie obrazov, a potom – aj lexikálna komunikácia.

"Slovo" – to je kľúč k využitiu "technosférenej plastelíny", osvojenie digitálnej "mágie" riadenia davu. Obraz – to je kľúč k využitiu "biosférenej plastelíny" – osvojenie riadenia davu cez biosféru "mágiu". Hudba – to je kľúč k využitiu "noosférenej plastelíny". Ak vaša hudba Duše odráža Harmóniu, bez lži, či už chcete alebo nie, vstúpili ste do riadenia "noosférynych cyklov". Príklad takého nevedomého vstúpenia uvidíte v krátkometrážnom

sovietskom filme “**Želám vám (Желаю вам)**”:

Takže na počiatku bola pre človeka Hudba — Miera — Láska.

«- A čo nazývaš hudbou, podľa ktorej sa všetko hýbe? Vari teraz znie nejaká hudba?

- Rytmus tvojho srdca, tlkot tvojho srdca je tvoja hudba. Polož pravú ruku na srdce, zatvor oči a počúvaj. To je naša hudba, podľa ktorej tancujeme. Všetci bez výnimky. My sme tanečníci, my sme tanec, my sme koniec tanca. Všetky príčiny a následky vychádzajú z hudby a vracajú sa naspäť. Keď hudba skončí, tvoj svet vojde dovnútra tvojho srdca, odkiaľ aj vyšiel.

- A ty tento rytmus počuješ stále, každú sekundu?

- Vždy ho počujem.

- No a iní ľudia nie. Nemôžeme v každom okamihu načúvať tlkotu našich srdc. My musíme opravovať autá, zaoberať sa sexom a rezať svoje svine.

- A načo načúvať? Je potrebné jednoducho cítiť tento rytmus celou svojou bytosťou...»

(fragment z filmu «[Tanec Dillí](#)»).

Hudba – to je základ, ona objíma prácu psychiky v tom zmysle, že je najobjemnejším spôsobom kódovania informácie v porovnaní s obrazným a lexikálnym.

Podľa hudby je možné správne uhádnuť náladu človeka, to znamená aj predvídať chybovosť alebo správnosť riadenia procesov týmto jednotlivcom, za predpokladu zhromaždenej štatistiky vzťahov medzi súzvukmi obrazov a lexiky. Práve tu ležia kľúče k pochopeniu správneho (bezchybného) riadenia. Riadiaci pracovník od Boha v každom kolektíve cíti, komu zveriť riadenie procesov, aby tieto procesy viedli k rozvoju a nie k degradácii. Toto prebieha na základe **povznášajúcich súzvukov**, pochádzajúcich od adeptov na riadenie. Samozrejme ten, na kom leží taká zodpovednosť výberu, bude sám veľkým riadiacim pracovníkom.

Preto je do Koncepcie Spoločnej Bezpečnosti potrebné zaviesť tretí - “nový” pojem k dvom predchádzajúcim:

1. Pohľad na svet / Vnímanie sveta – obraz procesov Objektívnej Reality - Obraz.
2. Chápanie sveta – opísanie procesov Objektívnej Reality - Lexika.
3. **Cítenie sveta – cítenie procesov Objektívnej Reality - Hudba.**

Pre začiatok sme navrhli svoj termín, avšak čakáme aj od vás, čitateľov, návrhy najlepšieho lexikálneho označenia tohto javu.

A teraz si položíme otázku: Ktorá z troch navrhnutých úrovní je základná pre účely zjednotenia úsilia jednotlivých ľudí na ceste k dosiahnutiu čohokoľvek?

Správna odpoveď bude – cítenie sveta, pretože ľudia sa vždy dohodnú, ak cítia jedno a to isté. Aj opačne: nikdy nedosiahnu Istinu, nevykonajú prácu dobre, ak jedni cítia proces a snažia sa ho opísať svojimi slovami, a druhí proces necítia, a opisujú ho slovami/schémmami zo “svätého” pre nich autoritatívneho písma (“dogmatici”).

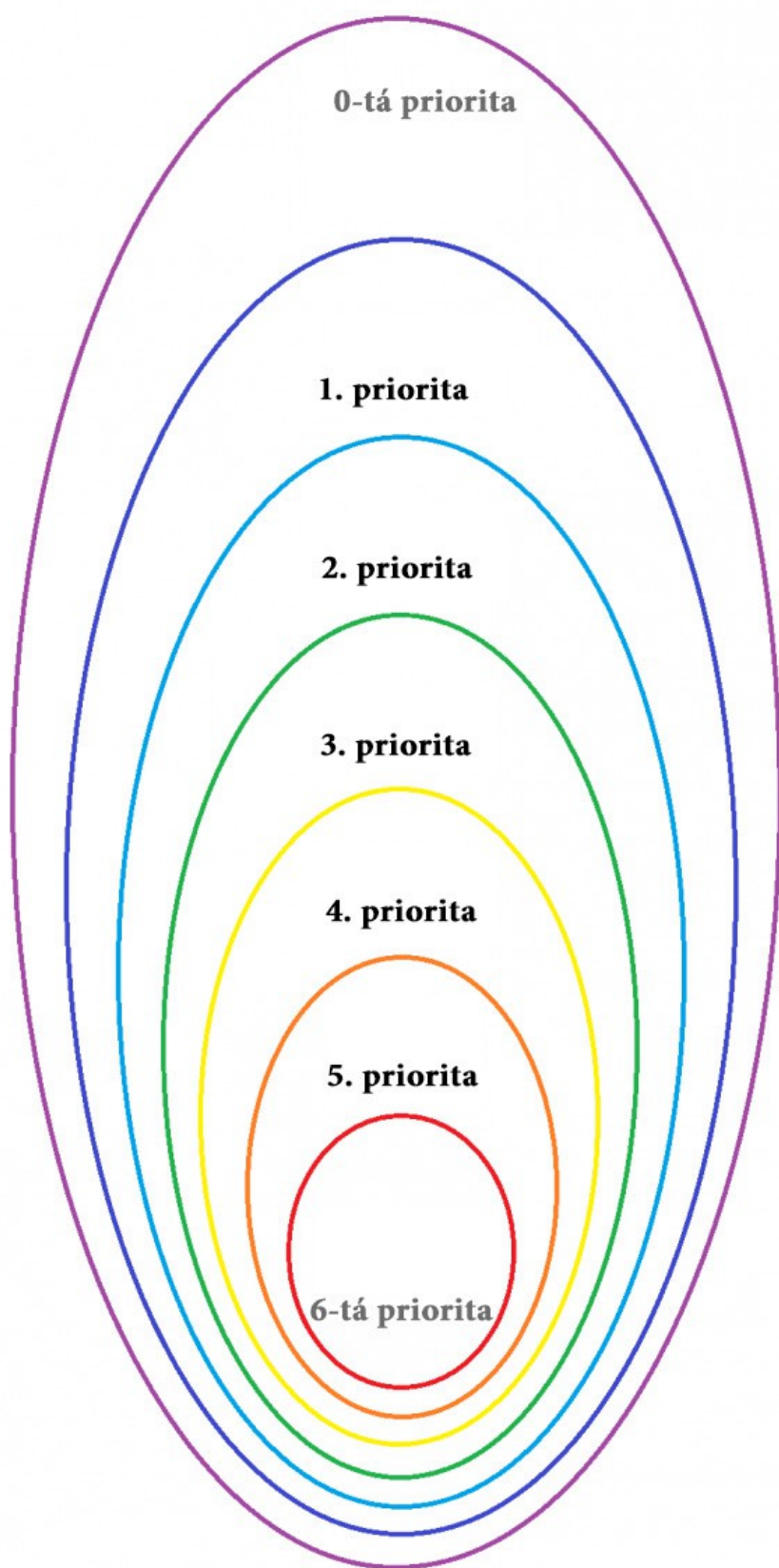
Z toho vyplýva, že ak je cieľom riadenia zhromaždiť progresívny kolektív, pozornosť je potrebné zamerať na kolektívny súzvuk, ktorý musí byť povznášajúci. Tento povznášajúci kolektív sa stane jadrom organizácie, ktoré bude z procesov vytláčať kakofonické kňučanie parazitov a zapájať povznášajúci mnohohlas do neho prichádzajúcich nových kádrov. Jednoduchšie povedané, je to “zlatý kľúčik” v práci s virtuálnymi štruktúrami.

Tiež bude potrebné prehodnotiť hierarchiu 6-tich priorít zovšeobecnených prostriedkov riadenia (ZPR). Ukazuje sa, že ich bude sedem, nie šesť. Prvou, základnou prioritou riadenia je priorita "SÚzvuku (СОзвучия)". Alebo bude potrebné podrobnejšie prepísať 1. prioritu ZPR. No opäť, 1. priorita, to je priorita svetonázorová (pohľadu na svet), t.j. vnímanie sveta **v obrazoch**. A ako bolo možné pochopiť z vyššie uvedeného, tvorca, preto, aby niečo uvidel, potrebuje **toto niečo** najskôr **precítiť**, ktoré sa neskôr, prostredníctvom spolupráce pravej alebo ľavej hemisféry, vyvádza na pojmovú úroveň. Tak sa opisuje činnosť Plnej funkcie riadenia. Pre opísanie momentu, keď tvorcu navštíví pocit *tohto niečoho*, sa využíva slovo «múza». A slovo «hudba», ako je známe, z tohto slova neskôr vzniklo.

Ak máme pod múdrosťou chápať správnu prácu intelektu, a pod súcitom vnímanie informácie zo spoločného (s inými ľuďmi a bytosťami) sveta pocitov, potom je nižšie uvedené budhistické poučenie ohľadom správnej práce psychiky celkom na mieste:

«Múdrosť bez súcitu je suchá a zhubná. Súcit bez múdrosti je slepý a slabý. Neignorujte ani múdrosť, ani súcit».

Na pochopenie PODSTATY priority "SÚzvuku", na chápanie toho, čo sa skrýva za tými slovami, ktorými je označená, prejde nejaký čas. No práve chápanie nie obrazov, o to menej slov, ale POCITOV, dáva kľúč k riadeniu komplexných procesov.

Obrázok 4 - «Vzájomná vloženosť ZPR, a umiestnenie priority SÚzvuku»

Sám o sebe, súzvuk, precítenie – to všetko je úroveň pocitov, kde je bezchybné riadenie možné na základe **podvedomých intuícií** (inými slovami: v spojení intuícia→konanie, kde absentuje sprostredkovanie intelektu), ale 6 priorít ZPR – to je výsledok formovania intelektuálnej pozície. A ak sa pozrieme širšie, vyvstane otázka: a čo znamená “z úrovne pocitov”? To znamená, že sa jedná o niečo, čo zatiaľ nechápeme. A teda, ak vplyv hudby/súzvuku/precítenia začne byť chápaný, a aj človek sa s tým naučí pracovať, riadiť to, potom bude ich vplyv možné riadiť k intelektuálnemu plodu, t.j. označiť ako prioritu riadenia. Okrem toho, prenikajúci vplyv hudby odráža nasledovnú vlastnosť priorít ZPR: čím je vyššia hierarchia priority, tým širší a objemnejší má vplyv. A toto presne opisuje vlastnosť hudby, objímajúcej a prenikajúcej do všetkého. No preto, aby sme sa s týmto vplyvom vysporiadali, je potrebné učiť sa riadiť, opierajúc sa o precítenie, rozvíjajúc svoje cítenie sveta (čo vám aj prajeme).

Riadenie procesov na základe podvedomých intuícií (cez cítenie sveta), je možné v krátkosti opísať takto: Je nejaký systém\algoritmika činnosti pocitov, t.j. ciele a úlohy, ktorým slúžia. V prípade naladenia činnosti pocitov na správne vnímanie komplexných procesov, na spracovanie a prijatie rozhodnutí nie je potrebný intelekt, ten je potrebný len pri zlyhaniach a zaznamenaní chybovosti riadenia prebiehajúceho v reálnom kultúrno-podmienenom prostredí, a nie vo svete pocitov. Napríklad, možno je potrebné “spolupatričnosť s milosťou”, s procesmi, prebiehajúcimi v Objektívnej Realite a v danom momente dostupnými jednotlivcovi, ktoré nesú na úrovni pocitov povznášajúcu algoritmiku Lásky. Priznajte, načo je v takom prípade potrebný intelekt, vyrábajúci predstavy/pojmy (obraz+slovo)? Je potrebný len pre následné opísanie a kultúrne odovzdanie danej životnej skúsenosti.

Nie je nám dané uhádnuť,

Ako naše slovo odrazí sa,-

No precítenie/porozumenie sa nám dáva,

Ako sa nám dáva milosť...

(Fiodor Ivanovič Tjutčev, 27. február 1869 – doslovný preklad)

Sú také príklady v medziľudských vzťahoch, keď ľudí, schopných zatemniť rozum (oblbnúť druhých) a líškať sa, charakterizujú slovami: “dostal sa pod kožu”, “kto si mätko ustelie, bude tvrdo spať” atď. Jedná sa o osobnosti, ktoré sú vo vzťahoch schopné budovať atmosféru, “hudbu dôvery”, avšak využívajúci to na oklamanie a sebecko. To je príkladom toho, že spoločníka je možné manipulovať imitujúc “súzvuk” čestného človeka. Klamanie pocitmi – to patrí medzi “najrýchlejšie samotrestajúce konanie”, preto také množstvo veľmi dobrých hercov zomiera mladých. Lebo ak sú obraz a lexika v spoločnosti zvyčajnými nástrojmi manipulácie, tak nútiť klamať samotnú Dušu – je medzi ľuďmi veľmi neprijateľná a nenávidená prax. V ruskej kultúre je zvykom veriť človeku na základe piesne jeho Duše, naši ľudia to vidia. Všetci chápu, že klamať skrytým(posvätným) môže len jasný idiot, no v Ruskej civilizácii rodí práve takúto kultúru luhára historicky-vzniknutá cirkev, a žido-vatikánsky biblický projekt vo všeobecnosti. Vychádzajúc z toho, je potrebné pripomenúť: “po ovocí ich spoznáte”. Každý sa stretáva so sektármi a pravoslávnyimi “veriacimi”: keď navonok prejavujú dobrosrdečnosť, vyrovnanosť a lásku, ale v skutočnosti pri okolnostiach prezentujú agresiu a absenciu akéhokoľvek zdravého zmysľania. Takýto jav vzniká preto, lebo človek je zvonku programovaný možno aj veľmi správnymi príkladmi no skutočný život – to nie je počet naučených lekcíí.

Reálny život – to je logika okolností, ktorá si na riešenie vzniknutých disharmónií v konkrétnom momente vyžaduje prejav ducha, tvorivo-živého, nie simulovaného, Milujúceho. Preto životná prax – je jedna, a prezentovanie zámerov a stanovenie cieľov – je druhá nedostatočná podmienka na premenu.

Reálny život je, keď vonkajší svet zodpovedá vyhláseniam, idúcim z vnútorného sveta. Klamár bude hľadať možnosti imitovať všetkými tromi cestičkami stereotypy, vzniknuté v kultúre, a tu sa bez Rozlíšenia (bez zistenia podstaty) alebo priamej pomoci Tvorcu prostredníctvom zoslania milosti nezaobídeš. Nuž a komu nie je z vnútorných príčin dostupná Istina (aj v prípade nepochopenia milosti), ten sa nachádza v situácii, keď “jedni nespravodlivý zakusujú zlobu (klamstvo a ďalej podľa zoznamu) druhých nespravodlivých”.

Aký "Súzvuk" sa vytvára v psychike od momentu vzniku plodu?

Súbor súzvuku\precítenia Lásky a Zloby okolitej kultúry budujú kmeň, okolo ktorého sa vytvárajú vetvy a lístie ich obrazov, lexiky a hudobných závislostí.

Aký bude kmeň, také budú aj plody.

Avšak, ako aj v Živote, kmeň sám o sebe, bez vetiev, je len brvnom, rovnako aj vetvy vez kmeňa sú len raždím na oheň, a suché lístie - humusom.

Trojjedinstvo hudby, obrazov a lexiky je nerozlučne spojené, a spolu slúži ako najlepší nástroj na presné predanie informácie (preto: ...*"zo všetkého umenia je pre nás najdôležitejšie kino"* - Lenin). V diskusii človek zároveň s lexikou reprodukuje mimikou – obraz ním prinášanej informácie. Frekvenciou podania je rytmus. A samotná hudobná náplň je spevom duše, alebo je namiesto spevu - šum (*"on omráčený bol šumom vnútorného nepokoja"* - Puškin). Duša spieva podľa rozpoloženia rôzne piesne, ktoré odrážajú podstatu procesu predania informácie.

Pre charakteristiku procesu predania informácie formou písania básní, napríklad, v dielach A. S. Puškina sa často ponúka a využíva pojem "hudba verša", ktorý je širší, ako len algoritmika znenia strok, pretože hudba verša v sebe nesie duševnú správu tvorcu – **znenie jeho duše**.

Ach milý priateľ, aj mne bohyně spevu piesní

Ešte do detskej hrude

Vliali iskru inšpirácie

A tajnú ukázali cestu:

Pôžitku zvukov lýry

Som ako dieťa porozumel

A lýra sa stala môj údel...

(A. S. Puškin - "Deľvinovi (Дельвигу)", 1826 – doslovný preklad)

Práve toto znenie duše vytvorí pri čítaní Puškina určitú náladu.

Napriek ľudským táraninám

Veľký a svätý bol údel tvoj!..

Bol si bohov nástroj živý,

No s krvou v žilách... horúcou krvou....

(F. I. Tjutčev - "Na smrť A. S. Puškina", 29. januára 1837 – doslovný preklad)

Záver

Všetko vyprchá, zostanú len pocity-dojmy.

Len si predstavte, smrť nás zbaví obálky\skafandra. Čo odchádza spolu so skafandrom? Možnosť spracovávať informáciu v obrazoch a lexike, pretože sme zbavení mozgu, zbavujeme sa “pupočnej šnúry” spájajúcej Pozemský svet s Dušou. Čo zostane? Zostane obrovský sklad súzvukov a ich naladení - pocity. Tie isté hlboké pocity, ktorých informáciu môžeme pocítiť, ak sa do seba v momente tvorivej práce započúvame. Hľa, toto aj je naša Duša, o ktorej je tak veľa povedaného, no ktorú si väčšina neuvedomuje. Všetci si myslíme, že realita je len to, čo presne vyjadríme a predstavíme si, všetko ostatné sa zvykne od vedomia odseknúť. No realita života je taká, že človek je schopný cítiť rádovo širšie a informatívnejšie, než to, čo nám “ukazujú okuliare”:

Takéto obrazy nám prinášajú stanovisko, že akoby krásu je schopný vidieť intelekt. To nie je pravda. Krásu môžeme len precítiť, a intelekt je schopný len opisovať, ako písací stroj¹⁸, naše pocity (naše pocity – to sú pocity, idúce z nás do vonkajšieho sveta; tie, ktoré prichádzajú z vonkajšieho sveta nie sú naše).

Ak sa zamyslíme, tak vyššie prezentovaný obraz by mal byť recipročný, kde na jasnú rôznofarebnú mnohozvučnú bytosť – Dušu dieťaťa – nakladajú sivé okuliare, nazývajúc tieto sivé tóny realitou. V tom aj spočíva kultúrna lož, ktorá nabáda k tomu, aby sme si dávali cudzie okuliare a nazývali to našou vlastnou realitou. Kultúrne okuliare sa len “blížia no nikdy sa nepriblížia” k chápaniu toho, čo je realita. Lebo realita našich pocitov je vždy viac než schopnosti ľudského intelektu a vždy pred akýmikoľvek teoretickými konštrukciami.

V spoločnosti Človekov nebude riadenie spoločnosti plodiť štruktúry, pokúšajúce sa nazrieť za horizont. Skôr bude kultúra, pri ktorej bude rozhodnutie o správnom smere postupu prijímané na základe precítenia/porozumenia procesov Zhora. A preto je v kultúre Človekov hlúpe budovať štruktúry predvídania, pretože všetci môžu prostredníctvom Precítenia vyberať priaznivú budúcnosť, a nikto sa pred ňou nemusí chrániť (na čo je v kultúre ateizmu potrebné predvídanie), pretože nikto si nevyberie nešťastie.

V týchto obrázkoch je aj lož o tom, že “sivý” vnútorný svet je schopný vidieť krásu cez okuliare (a tiež lož o tom, že tento svet je sivý). Len mnohozvučný vnútorný svet je schopný vidieť tú istú krásu aj cez okuliare, lebo nastavenia prejavu vnútorného diktujú nastavenia vnímania vonkajšieho. Len ľudia, ktorých vnútorný svet je “zničený” - zombi-bioroboti – chápajú daný obraz ako Istinu, a okuliare – ako nástroj poznania krásy. Pre normálneho človeka sú okuliare nástrojom, ktorý slúži na komunikáciu medzi Dušou a kultúrne-podmienenou realitou, a ktorý si vyžaduje neustále zdokonaľovanie. A každý z nás je v prvom rade pozvaný prinášať do okolitého sveta krásu, a nečerpať odtiaľ hotové schémy\programy pre svoj “hardware”.

---

18 Alebo presnejšie ako počítač, technológie vývoja ktorého postupujú cestou zámény ľudského intelektu.

Nasmerovanie všeludského evolučného rozvoja pôjde nie smerom evolúcie technosféry alebo biosféry, alebo obidvoch spolu. **Rozvoj pôjde smerom evolúcie komunikácie vnútorného a vonkajšieho sveta samotného človeka.** Všetko ostatné bude len materiálnym a informačným odrazom tohto procesu.

Tu je daná aj odpoveď na otázku: Prečo sú deti bližšie k Bohu než dospelí? Oni sa jednoducho ešte nenaučili ignorovať Dušu. A prečo ju ignorujú dospelí? Pretože kultúra civilizácie neponúka osvojenie kľúčov a návykov správnej súčinnosti dvoch svetov v psychike, a pozbavuje možnosti vývoja takých návykov.

Ak spomenieme “Rozprávku o mŕtvej cárovnej a siedmych bohatieroch” A. S. Puškina, tak v nej práve **vietor** napomenul Jelisejovi, kde hľadať spiacu krásavicu. Puškin vietor možno asocioval s noosférou, lebo ona aj naplňa “mechy” spoločného ducha a zabezpečuje jeho spätnú ozvenu. Taký biosféryny intelekt, ktorý, rovnako ako umelá inteligencia, potrebuje operátora - Človeka.

Prejav Duše v psychike je možné porovnať s prejavom vetra v prírode. Do lesa prináša melódiu s pomocou zvukov lístia stromov, v horách sa melódiá premieňa na dunenie skál, atď. Všetky ostatné materiálne predmety nám poukazujú na prítomnosť vetra.... Všetko, čoho sa dotkne vietor, vydáva zvuk vlastný samotnému materiálnemu naplneniu. Niet matérie - niet pocitu vetra. Tak aj my: znieme v súlade s našim kultúrno-materiálnym naplnením.

Možno práve berúc do úvahy všetko to, čo bolo vysvetlené v Závere, je možné súhlasiť s tvrdením, že “sme prišli na tento svet, aby sme sa naučili Lúbiť”. Lebo hudba Duše – je Duch, ktorým je popredu pripravený buď pokoj, alebo ďalší Život vo “večnej” Láske a Vývoji!?

Bijú svitanie... z rúk mojich

Starý Dante padá,

Na ústach začatý verš

Nedočítaný utíchol –

Duch odlieta ďaleko.

Zvuk dobre známy, zvuk živý,

Ako často si sa ozýval

Tam, kde ja ticho rástol som

Tak dávno.

(A. S. Puškin, 1829 – Doslovný preklad)

Príloha 1

Vzdelávanie

Popri osvetlených témach považujeme za dôležité dotknúť sa rady otázok vývoja prístupu k vzdelávaniu. Pretože dôležitým aspektom spoločnosti je vzdelávanie adekvátne pre pochopenie “logiky okolností” a “logiky zámerov”.

To, že vzdelávanie chráme na obidve nohy a degraduje, už nie je pre nikoho tajomstvom. Podstata adekvátneho vzdelávania pre ľudstvo je geniálne jednoduchá.

Na vybudovanie systému vzdelávania, je potrebné nájsť a zhrnúť hlavné informačné faktory, ktoré vplývajú na človeka po celý jeho život na Zemi, a voči ktorým on vykonáva riadenie:

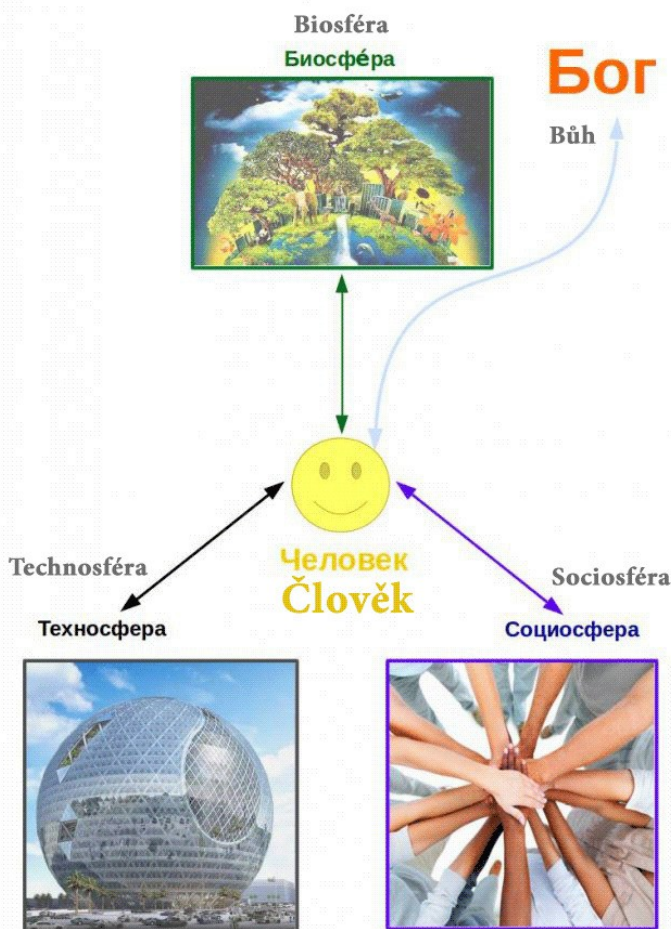
- spolupráca v rámci druhu: každý si musí osvojiť **jazyk** pre komunikáciu, rozvinúť talent v komunikácii s druhými ľuďmi.
- biosféra: každý si musí vypracovať adekvátnu kultúru interakcie s prírodou (nájsť spoločný **jazyk**) s prírodou;
- technosféra: každý si musí osvojiť **jazyk** komunikácie s technosférou.

A teda človek pre najlepšiu (najlepšie riadenie) výmenu informácií potrebuje dokonale ovládať tri jazyky”:

- Jazyk druhu (jazyk reči, jazyk komunikácie bez slov (mimika, gestá), hudba, maliarstvo atď.) Spoločnosť bude musieť určiť jazyky, ktoré umožňujú prinášať význam najlepším spôsobom: v lexikálnych formách, v umeleckých a hudobných.
- Prírodný (schopnosť vymieňať si informácie s prírodnými živlami, zvieratami, vtákmi atď.).
- Technosféry (univerzálny jazyk programovania, základy materialistickej vedy).

Vnímanie a harmonické riadenie tohto trojjedinstva nie je možné bez kultúry spolupráce človeka a Boha, následkom čoho sa pestuje etika, kultúra so zreteľom na Boží Zámer a základy pohľadu na svet, čo je centrálnym jadrom, okolo ktorého sa točia tri vyššie opísané základné odvetvia poznávania. Výchova Človeka na základe uvedomeného vnímania informácií z troch objektívnych vyššie uvedených prostredí poskytne adekvátny obraz sveta, a vypestovanie kultúry-filozofie vzájomných vzťahov človeka a Boha (Tvorca\Všedržiteľa) splodí adekvátnu etiku pre riadenie v týchto prostrediach.

Obr.: Zhora, zľava: Biosféra, Boh, Ľlovek(žltá), Technosféra, Sociosféra

Zavádzanie vzájomnej súčinnosti podľa vyššie označených smerov postupom času splodí a rozvíje celkom konkrétnu kultúru, pritom zavádzanie vzájomnej súčinnosti s Bohom tak či onak pozdvihne Ľloveka k otázkam riadenia. Preto šesť skupín zákonitostí, na ktoré je v KSB poukázané, bude tiež chápaných v rámci tohto prístupu k tvorbe vzdelávania.

Niektorí «vybuzenci» rozhodujú o všetkom: Kto má v spoločnosti stáť pri kormidle – technici alebo humanisti? Z našich úvah by malo byť jasné, že pri kormidle spoločnosti by mal stáť Ľlovek, adekvátne ovládajúci riadenie vo vyššie uvedených prostrediach. A úvahy podľa princípu «čierne alebo biele» ignorujú Pravdu-Istinu.

Aké spoločenské štruktúry, v akých oblastiach, by mali na seba vziať povinnosť výchovy a vzdelávania?

Každá zo štruktúr, od rodiny až po štát, by mali mať svoju úroveň chápania vyššie uvedených procesov Objektívnej Reality (nerozdelených, spolu prepojených). Najplnší obraz objektívnych procesov splynie v Súbornosti, riešiacej úlohy všeludského rozsahu, za čo by mala zodpovedať veda aj štát. V rodine je konceptuálne najviac zjednodušený obraz Objektívnej Reality, zato viac emocionálny - citový - Milujúci. Nikto okrem blízkych ľudí nepomôže najlepším spôsobom Ľloveku v hľadaní zmyslu života, a vo vybudovaní celostného obrazu sveta, základ ktorého sa kladie v detskom veku od počatia do 7 rokov.

***

Z čoho začať rozvoj v štruktúrach vzdelávania? Je jedno spoločné jadro, ktoré existuje medzi dospelými ľuďmi,

no ktoré v systéme vzdelávania štát nevyužíva. Toto jadro — to sú skúsenosti, skúsenosti tvorivých ľudí dôchodcovského a pred dôchodcovského veku (od 45 rokov vyššie). Vo všetkých našich reáliách, má človek so životnou skúsenosťou hodnotu N-ľudí bez skúseností. Skúsenosti plodia kultúru procesného myslenia vo vzťahu k tým procesom, kde sa hromadili skúsenosti.

Zapojiť týchto ľudí do školského vzdelávania, vytvoriť krátky program preškolenia z tých, ktorých si spoločnosť už zvykla vydržiavať, a oni dokážu vniesť primeraný vklad do rozvoja dospelujúceho pokolenia, pričom život mnohých z nich nadobudne zmysel, ktorý im chýbal.

Je jasné, že do systému vzdelávania sa dokážu zapojiť zďaleka nie všetci dôchodcovského veku, no tí, ktorí sa zapoja, prinesú predmet výučby celkom inak ako slečna-absolventka vysokej školy, snívajúca o dobrom vydaní, atď. podľa plánu, pretože práca s deťmi v škole a ich potreby u nej ani zďaleka nie sú na prvom mieste. Čo môže naučiť svojich žiakov? Ako si dať na instagram fotku v bikinách? Alebo porozprávať, ako sa minulý piatok zabávala v klube? Čo v živote videla? A aké skúsenosti bude mať ona po 25 rokoch, keď sa stane minimálne matkou, t.j. prežije-zakúsi ne jeden proces na vlastnej «koži»? Ľudia po 45 roku majú **mnoho reálnych životných\pracovných skúseností**, ktoré umožňujú pozeráť na vyučovaný predmet z viacerých strán.

Dať ľuďom, ktorí celý život strávili vo výrobe, možnosť riadiť atď., podeliť sa so svojimi vedomosťami, dať im možnosť pokračovať v ich pracovnom živote – hľa čo je dnes potrebné vo vzdelávaní. Časom vymeniť mladých učiteľov za učiteľov s väčšími životnými skúsenosťami, a mladých učiteľov poslať, aby sa sami učili životu.

Príloha 2

O občinskej etike

S priateľmi sme sa rozhodli nejakým spôsobom sformulovať etiku obcíny (družstva/pracovnej skupiny), t.j. pokúsili sa prepísať kultúrne jadro spoločenstva. Všetci vedieť majú predstavu o tom, čo znamená programovať jadro nejakého počítačového produktu, to isté sme sa pokúsili urobiť v medziľudských vzťahoch v rámci určitej štruktúry, a s požadovaným kultúrne-etickým základom, zameraným na rozvoj ľudských vzťahov. A hľa, čo sa podarilo.

1. Občina – to je predpokladaná svätyňa, najvyššia účelnosť, vytvorenie občinného ducha, ktorý sa opiera o svätého ducha. Vstúpenie do občiny – v pozitívnom tvorivom naladení, s čistými úmyslami, naladenými na ducha pracovnej skupiny. Na vytvorenie takého občinného ducha je potrebné naučiť sa vytvárať dobročinné naladenie vnútri seba, vo svojej psychike – vychovať v sebe človečenstvo.

Pre naladenie psychiky alebo v prípade vypadnutia z potrebného psychologického a emocionálneho naladenia

bude vytvorená karanténa pre návrat alebo naladenie na dobročinný tvorivý stav psychiky.

2. Za hranicami občiny musí zostať všetko, čo je podriadené: biblickým davo-„elitárnym“ mámeniam, tlakom matriarchátu, skleslosti, hnevu, večnému boju (psychotrockizmu), neželaniu hľadať Istinu... **Žiadne emocionálne dráždenie** nie je vítané.

Duchom občiny (pracovnej skupiny) je vítané: zameranie na rozvoj ľudských vzťahov, umenie počúvať a vypočuť, naladenie na nízkofrekvenčné procesy, zameranie na výsledok, ktorý je objektívne oprávnený, t.j. na hľadanie istiny cestou kladená navádzajúcich otázok a realizácia tejto istiny v kolektívnej práci. Každá pracovná úloha sa musí riešiť v tandeme alebo kolektívne (súborne), individualizmus je vítaný v drobnostiach, alebo keď je potrebné odstrániť prežitky, ktoré prekážajú vstúpiť do ducha občiny a prekážajú samotnej občine postupovať k tvoreniu, t.j. človek s dvojakými myšlienkami a sklonom k negatívnemu činí v živote občiny sabotáž.

Etika vzájomných vzťahov sa musí opierať o želanie vnášať do týchto vzájomných vzťahov svoj názor na pravdu a istinu, kde Pravda-Istina – to je absolútna pravda, ktorá je len u Boha, no každý človek má možnosť uvidieť istinu, t.j. kúsok Pravdy, a je Istina, predurčená na poznanie len jemu. Inými slovami, pravda a istina je dostupná všetkým, no je rovnomerne rozložená na každého človeka, a týmto spôsobom ľuďom ukazuje dôležitosť spoločnej jednoty. Preto máme za to, že každá štruktúra, vrátane občiny (pracovnej skupiny), musí byť odrazom (mini kópiou) všeľudskej jednoty duší. Chápanie súčasnej kultúry, jej tradícií a histórie privádza k myšlienke, že toto nie je príkladom jednoty, preto ľudia s pravdivými zámermi (vrátane nás) budú musieť vytvárať štruktúry, ktoré budú predstavovať vzor jednoty ľudí, ten vzor, ktorý vymyslel Všedržiteľ pri stvorení civilizácie. Vytvorenie takých štruktúr nakladá na účastníkov občiny **globálnu zodpovednosť, jej noosféru zložku**, z čoho si každý musí urobiť závery: «Aké musia byť medzi predstaviteľmi občiny vzájomné vzťahy?» Čestnosť je hlavné kritérium: neprikrášľovať, ale podávať pravdu takú, aká je, formulujú ju najlepším spôsobom, t.j. vedieť najadekvátnejšie formulovať svoje predstavy a naladenie.

NALADENIE každého – to je individuálne NALADENIE na tvorivú prácu. Je potrebné vziať si za pravidlo, že pre komunikáciu v občine sa od človeka vyžaduje, aby sa nachádzal pri plnom uvedomení, v láske a želaní tvoriť dobro pre blaho celého ľudstva, no všetko sa začína od tvorenia dobra bližnému. Odmietaj zlo tým, čo je lepšie, *nebojuj proti zlu kvôli boju, ale práve ukáž najlepší variant pre všetkých.*

Naladenie psychiky – to je individuálna práca, preto navrhujeme vytvoriť zónu naladenia pre tých, ktorí sa nemôžu naladiť do vstupu do občiny, t.j. aby mal predstaviteľ občiny možnosť utiahnúť sa, keď klesá na duchu, trpí, keď je človek v depresii, hneve a iných negatívnych stavoch, ktoré ho pozbavujú jeho uvedomenia a tvorenia. Každý sa musí snažiť o to, aby v sebe rozoznal tieto negatívne naladenia, ktoré vplývajú na spoločného ducha, **do ich faktického prejavu**, preto, aby svojím vírusom nenakazil ostatných priateľov... každý by sa mal hanbiť správať sa nie po-človečensky. Každý sám pochopí (si osvojí), ako žiť po-človečensky na základe vyššie uvedeného.

Podľa nášho názoru, žiť nie po-človečensky – to je požívanie jedu pre dušu, čo vedie k seba-pozbaveniu uvedomenia, pretože žiť so zreteľom na informácie, idúce z duše = uvedomelosť. Absencia informácie z duše v psychike sa rovná jej smrti, a tiež sa zvyšuje pravdepodobnosť neúspechu vyplnenia osudovej misie človeka dušou. Správať sa po-človečensky – to je vylúčenie z algoritmov psychiky nečestnej práce a iných možností spracovania informácií, ktoré sa neopiera o svedomie. Svedomím musí byť schválená každá psychická a praktická činnosť. Vypadnutie z tohto algoritmu vedie k vypadnutiu z Božieho Zámeru a občinného ducha (ducha pracovnej skupiny).

Správať sa po-človečensky – to je úprimný prejav dobrosrdečnosti voči Stvorenému Vesmíru: Zemi, biosfére, ľuďom a bližnému, prejavovať Lásku cez dobrosrdečnosť, pochopenie. To je neustále hľadanie istiny v pravde, práca s rozlíšením, použitie PFR v životnej praxi, priznanie si vlastných chýb, **vzdelávanie sa – ako neoddeliteľná a jedna z najdôležitejších oblastí života.**

Žiť po-človečensky – to je 24-hodinová práca na zdokonaľovaní svojej psychiky smerom k súladu a harmónii jej vzájomnej súčinnosti s Bohom a stvoreným vesmírom.

Vykorenenie z psychiky prežitkov tradičnej kultúry, túžby parazitovať z cudzej práce, túžby mať zo všetkého pôžitok (egregoriálneho surfovania).

Človek prišiel na tento svet, aby pracoval a budoval(tvoril), na čo je potrebné vypracovanie novej kultúry v súlade s Bohom na základe 6 (7) priorít zovšeobecnených prostriedkov riadenia.

6. Dostatočná fyzická príprava na udržanie svojho tela v perfektnej fyzickej forme, pre čulosť ducha a pripravenosti na každodennú fyzickú prácu.

5. Dostatočná kultúra stravovania pre telo človeka, aby nieslo vedomie človeka v jeho najlepšej forme (nízkofrekvenčné procesy), a najmä vylúčiť negatívne následky stravovania na fyzický stav tela a na vedomie človeka. Ciele stravovania – čulosť ducha, jednoduchosť, zdravie a absencia procesu starnutia.

4. Kultúra využívania a spotreby dostatočná na to, aby sa vytvorili životné podmienky, pri ktorých by myšlienkový proces v riečišti Božieho zámeru nebol obmedzený bočným tlakom finančných nástrojov. Oslobodenie od tlaku na existenčnú stránku života, na psychiku, jej obmedzenie nedobrym ekonomickým faktorom. Inými slovami: bohatý nie je ten, kto má veľa, ale ten, komu stačí málo. Morálny základ - "dobrovoľný osobný aj spoločný altruizmus».

3. Naučil si sa sám – nauč aj iného (staň sa učiteľom, no predíď závislosti osoby) s túžbou nezištne odovzdávať vedomosti, ktoré si si v živote osvojil. Vykorenenie akéhokoľvek farizejstva.

2. Povinnosť človeka pred Najvyšším vytvárať len priaznivé matrice (rozmyšľať pozitívne) v riečišti Zámeru Tvorcu. Inými slovami, pravdu hovoriť ľahko a milo, a hovoriť pravdu všade a vždy je ešte aj užitočné pre celú spoločnosť.

1. Nato, aby sme hovorili pravdu, je potrebné naučiť sa ju vypracúvať, t.j. vedieť myslieť podľa pravdy a istiny ("neklam sám sebe"), t.j. vidieť-formovať dostatočne adekvátne chápanie procesov riadenia v stvorenom vesmíre.

0. Morálno-etický stav človeka – to je Láska k Tvorcovi, k Stvorenému vesmíru a Jeho Zámeru, k ľuďom. **Naladenie vlastného znenia** na Lásku – to je absencia zla. Zla v naladení, v myšlienkach, slovách, v skutkoch. Láska – to je dobrý čestný vzťah ku každému dielu, na ktorom spolupracuješ. V praxi sa prejavuje ako **Dobrá nálada**, následkom čoho sa prejavuje: Úprimnosť, Účelnosť, Slobodná vôľa, Dialektickosť, Tvorivá práca, Myslieť podľa pravdy a istiny znamená neklamať sám sebe, t.j. neprotirečivé trojjedinstvo lexika-obraz-precítanie, odrážajúce Istinu.

Formulácia cieľov na všetkých šiestich (siedmich) prioritách, uvedených vyššie, a postup k ich dosiahnutiu v praxi musí priviesť spoluúčastníkov občiny aj každého iného človeka do stavu plnej uvedomelosti.

V prvom rade je potrebné nájsť-vyriešiť-definovať konečný bod existencie svojej aj ľudstva vo všeobecnosti – význam pozemskej existencie.

Začneme dialektické poznávanie. Predpokladajme, že zmysel života je v ľudskom vývoji. Ak si zoberieme proces počatia a života človeka, je možné pozorovať dve etapy: počatie v maternici a narodenie na zemi. V podstate proces narodenia tela a jeho život a odumieranie. Pupočná šnúra je to, čo vyživuje dieťa z matky — tá (pupočná šnúra) odumiera prvá. Samotné telo tiež môže byť pupočnou šnúrou, spojenia medzi duchovným stelesnením rodičky Zeme. Človek sa vyživuje materiálou a informáciou. Zomiera duch spolu s telom? A možno je duch tým istým, ktorý rodí telo? Ako matka rodí syna, tak naše telo, žijúc, rodí duch. Ak je to tak, potom je zmyslom bytia – vypestovať maximálne zdravého ducha. V tomto procese sa zúčastňuje Stvorený vesmír aj *Duša – obyvateľka dvoch svetov* (Božského aj nášho). A teda, duch musí prejsť cestu poznania prostredníctvom toho, čo mu poskytuje JŽO, Boh. Osvojenie Istiny v prírode — je prvé. *Osvojenie istiny v spoločnosti ľudí* — druhé (tu je pravdepodobne aj jazyk s technosférou). Veď technosféra – to je nový nástroj komunikácie aj s prírodou, aj s druhými ľuďmi, barla. Zanechať po sebe svet lepší, než bol — je tretie. Zmysel života je poznávať v láske

a tvoriť na základe tohto poznania.

Z tohto vyplýva, že od momentu, ako sa každý z nás inšpiruje týmto k dnešnému dňu dostatočným predurčením, je zajtra povinný vnímať možnosti — JŽO, pozerajúc cez túto matricu, na základe tejto matrice. Inými slovami, všetko, čo neprinesie Život, všetko je spojené s touto matricou dostatočného predurčenia. Pritom, ak sa v tlaku prostredia prejavuje nová matrica, inšpirujúca, alebo doplnky, tieto musia byť rozvinuté pre účely pochopenia všetkými účastníkmi občiny.

Aký by mal byť v našom chápaní ideálny človek?

Uvedomelosť – maximálna možná.

Vôľa, oslobodená od náklonností(pripútanosti) — Láska oslobodzuje aj Pochopenie Istiny.

Včera večer som sa díval na svojho syna, a napadla ma taká myšlienka: "Ja som prežil od rána do večera okamih, a on za tento čas prežil celý život."

Prečo je to tak?

Kritérium života človeka – to je to, ako prebieha jeho deň (nie to, ako vyzerá zvonku, ale zvnútra). Deň musí prebiehať ako prežitý život. Na to vplýva stav rozumu, ktorý vstrebáva, prežíva, pochopí toľko, že keď sa obrátiš naspäť, dospievaš k názoru, že prešiel nie deň, ale týždeň. Na osvojenie takej kultúry života je potrebné chápať niekoľko istín. Čulosť Ducha – to je v prvom rade možnosť prežiť deň na maximálne efektívnych frekvenciách pre ten deň a jeho výzvy – **v naladení**. Preto je potrebné vytýčiť úlohu zvládnutia kultúry (každým, aj členmi občiny v celku), ktorá umožní žiť v čulosti svojho ducha.

Naladenie psychiky: ak je čulosť ducha skôr prístup ku kultúre tela a jeho prebývania v prostredí, tak psychika – to je vnútorná kultúra. Naladenie psychiky je potrebné začínať od hľadania istiny, úvah, povolovaných nájsť túto istinu, pochopenia pohľadu na svet (svetonázoru). Napríklad si zoberieme tému "čulosť ducha". Je možné si osvojiť ranné sprchovanie, beh, atď. – všetko, čo umožní telu byť v najlepšej možnej forme pre prijímanie a spracovanie informácií, no aj tak je potrebné odpovedať na vnútornú otázku: Načo? Načo si osvojovať tú alebo inú informáciu, načo je potrebné žiť maximálne produktívne? Na to, aby sme pripravili seba (a pomôcť v tom druhým) na život, ktorý sa v porovnaní so životom na Zemi bude zdať večnosťou. Našou úlohou je tiež nastaviť kultúru maximálneho najlepšieho vyplnenia predurčenia na Zemi, hlavnou časťou ktorého je aj duchovný rast, ktorý umožní vystúpiť na úroveň pochopenia VŠETKÝCH výziev, predurčených Najvyšším pre ľudstvo. Je potrebné chápať, že misia na Zemi a duchovný rast *v harmónii s Božskou mierou aj s vesmírnou* idú spolu-paralelne, ako dve strany jednej mince. Všetko je to príprava na zrodenie. T.j. chápanie konečného cieľa, v prípade nepochopenia minimálne dôverujúc v tejto otázke Najvyššiemu, netreba sa zbytočne motivovať (postupovať cez silu vôle), tu je v konaní – slobodná vôľa.

Pravdoverný život je len v umení predvídať a správne odpovedať na výzvy Života v logike okolností. Len prečítať a (v prípade stotožnenia s myšlienkami, uvedenými v tomto článku aj v iných článkoch) priznať, že ste - taký, a potom – natiahnuť si novú masku pravdovernosti – to je nesprávna reakcia na pravdoverné myšlienky, ktoré vznikli v našom vedomí. Správna reakcia – to je vnútorné hľadanie a priznanie si rozporov vnútorného a vonkajšieho. To je zloženie všetkých masiek a úprimná výmena informácií s vonkajším svetom. A vonkajší svet vás prizná za spravodlivého na základe tejto čistoty – absencie lži medzi vonkajším a vnútorným, a tiež na základe konania, výsledok ktorých prináša okolitým čiastočku obrazu objektívnej spravodlivosti(pravdovernosti).

Jeseň-zima 2015-2016

Precítenie — má blízko k ľútosť, súcitu, no toto slovo má širší význam, nevzťahuje sa len na stav človeka, keď nejakým spôsobom trpí ale aj na pozitívne udalosti, stavy, procesy. Dalo by sa charakterizovať ako **spoločné prežívanie nejakej udalosti, spoločítenie, porozumenie**.

Zdroj: <http://zakonvremeni.ru/publications/23-outlook/33041-idealy-i-czeli-sudba-i-zolotoj-klyuchik-metodologii.html>